

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote Raffles
Onbekende

No. 424

DE SCHRIK VAN AJACCIO

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

ROMANETTI, DE SCHRIK VAN AJACCIO.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De hinderlaag.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op een schoonen morgen in het begin van de lente, terwijl het in meer Noordelijk gelegen landen nog echt winterweer was, had zich op het marktplein van Ajaccio, de hoofdstad van Corsika, een vroolijk troepje toeristen verzameld, dat vol ongeduld scheen te wachten op het oogenblik, waarop een gezamenlijke tocht naar een der schoonste streken van het geboorte-eiland van Napoleon Bonaparte, een aanvang zou nemen.

Reeds vroeg in den morgen straalde de zon haar warmte uit, de natuur was in dit gezegende oord reeds lang ontwaakt, allerwege groeiden en bloeiden de tamarinden, de citroenboomen, de ahorns en de dwergeiken.

De lucht was vervuld van het aroma der wijndruif, van de tomaat en van de vanille, die niet ver van Ajaccio op de helling der bergen in weelderigen overvloed groeiden, deels in het wild, deels gecultiveerd.

De toeristen, ongeveer 20 in aantal, waren in de vroolijkste stemming, want alles beloofde een heerlijken dag.

Raffles 424.

Zij hadden goed ontbeten in een der eerste hotels aan het groote marktplein gelegen, en het reisbureau, dat voor hen zorgde, had alles uitstekend in orde gemaakt.

Het had het reisgezelschap achtereenvolgens Genua, Venetië en Rome doen bewonderen, vervolgens waren zij naar Napels overgebracht, en vandaar waren zij overgestoken naar Sardinië, waar zij een week ongeveer hadden gepasseerd, om ten slotte naar Corsika over te steken.

Het troepje was samengesteld uit verscheidene nationaliteiten, en men vond er luidruchtige Spanjaarden, geestdriftige Franschen, flegmatieke Engelschen en in zichzelf gekeerde Amerikanen onder.

En dan was er nog een paar, dat zich al heel weinig met de anderen had bemoeid, en zelfs ternauwernood oog scheen te hebben voor de vele schoonheden welke de ijverige gids van het reisbureau hen deed opmerken.

Dat was eigenlijk niet zoo verwonderlijk, want

het was een pas gehuwd paartje, dat op deze wijze zijn huwelijksreis had ondernomen, maar zich pas te Rome bij het reisgezelschap had aangesloten.

De man heette Douglas Keystone.

Hij was een forsche, knappe man, met een door de zon gebruid gelaat, en hij had niet lang geleden zijn aanstelling als Engelsch Staatsingenieur ontvangen.

Zijn vrouwtje was nog zeer jong, en de bevalligste blondine, welke men zich kan voorstellen, met goudblond haar, groote blauwe oogen en een sierlijk figuurtje, dat uitstekend uitkwam in het witlinnen pak, dat zij dien morgen droeg.

Het was ongeveer acht uur, en reeds begonnen de reizigers een weinig ongeduldig te worden, toen er, met een sierlijken zwaai, een groote reiskoets, door vier paarden getrokken, het plein kwam opzwenken.

Het was een van die ouderwetsche caleches, wel eenigszins gelijkend op de bekende Engelsche mailkoetsen, waarin tien personen gemakkelijk plaats kunnen vinden, en welke men schijnbaar alleen nog maar aantreft in deze romantische streken, waar, naar men wel moet aannemen, het rooverwezen en de bloedveeten, de zoogenaamde „vendetta's” nog hoogtij vieren.

Het voertuig werd aanstonds gevolgd door een tweede, eveneens met vier paarden bespannen, en de reiskoetsen werden bestuurd door de beste koetsiers, waarop het reisbureau de hand had weten te leggen.

En een scherp oog en een vaste hand waren wel noodig in dit land met zijn steile, kronkelende en smalle wegen, aan de eene zijde grenzend aan den rotswand, terwijl aan den anderen kant een onpeilbare afgrond gaapte, en waarop iedere misstap van een der paarden de noodlottigste gevolgen na zich kon sleepen.

De paarden waren klein maar sterk, behendig als klipgeiten, die nimmer last hadden van duizeligheid, en als gemzen tegen de steile rots wanden opklauterden.

De beide reiskoetsen werden met gejuich door het vroolijke gezelschap ontvangen, en dadelijk begon de beklimming van de twee voertuigen, waarbij gebruik moest worden gemaakt van kleine ladders, welke steeds met de reiskoetsen werden meegevoerd.

Het duurde niet lang, of allen hadden plaats

gevonden boven op de beide reiskoetsen, van waar zij aanstond een heerlijk uitzicht zouden genieten over den te volgen weg, de vruchtbare valeien, en de woeste bergen.

Het hotel, waar de reizigers gelogeed hadden, en waaraan ook de beide koetsen toebehoorden, zorgde voor de noodige proviand, daar de toeristen pas laat in den avond zouden terugkeeren, en vlug werden een aantal manden met levensmiddelen, wijn en vruchten binnen in de wagens gedragen.

En nu was het oogenblik aangebroken, waarop de gids, die het reisgezelschap tot Ajaccio steeds had vergezeld, tijdelijk afscheid zou nemen van de toeristen, die aan zijn hoede waren toevertrouwd, want hij kende hier de landstreek niet voldoende en zou zijn plaats inruimen voor een inheemschen gids, die daarentegen uitstekend bekend was met de wegen in het gebergte.

Het was een kleine, maar stevig gebouwde Corsikaan met een gebronsd gelaat, schitterende zwarte oogen, een martiaal opgedraaide zwarte snor, en gekleed in het schilderachtige gewaad der bergbewoners — een rood hemd, waarvan de kraag geopend bleef, een kort, fluweelen wambuis, donkergroen met zilveren knopen, een breede, vuurroode gordel, waarin een kort mes in scheede stak, een korte lederen broek, die juist tot aan de knie reikte, grove wollen kousen, waarvan echter slechts een klein gedeelte te zien was, daar de man zeer hooge, linnen slobkousen droeg, en stevige, met spijkers beslagen schoenen.

Zijn gitzwart haar was gedekt met een puntigen vilthoed, versierd met een haneveer.

En zoo schilderachtig zag de man er uit, dat alle leden van het reisgezelschap, die hun camera hadden meegenomen, hem vroegen, voor hen te willen poseeren, hetgeen hij telkens toestond met een beleefden glimlach of een half binnensmonds gemompeld: *Si signore!*

Met de vlugheid van een aap klom Farrucio — zoo was de naam van den gids — naast den koetsier van de eerste reiskoets, en dadelijk daarop stelde de stoet zich onder luid zweepgeknaal in beweging, nagekeken door tal van bewoners, die, merkwaardig genoeg, volstrekt niets anders te doen schenen te hebben.

Gedurende eenigen tijd rolden de beide reiskoetsen met donderend geraas over de puntige, ongelijke keien van het stadje, maar niet zoodra

hadden zij dit verlaten, of een fraaie, breede weg strekte zich voor de reizigers uit, die liep tusschen weelderige akkers, schier eindelooze boomgaarden, en goed onderhouden moestuinen.

Nu en dan rolden de twee rijtuigen voorbij een fraaie villa, maar na een uur ongeveer zag men ook deze niet meer — de reizigers naderden het gebergte, en het was een zeldzaamheid, als zij een levend wezen tegen kwamen.

Met grooten spoed trokken de sterke paardjes de reiskoetsen over den gladden weg, en de toeristen genoten volop, opgewonden door den verrukkelijken zonneschijn, de snelle beweging, en den heerlijken bloemengeur, waarmede de lucht bezwangerd was.

Douglas Keystone en zijn jonge vrouw hadden een plaats gevonden op het voorste rijtuig, vlak achter den koetsier, die, op zijn hoogen zetel gezeten, met vaste hand zijn paarden bestuurd.

Zij zaten hand in hand, slechts nu en dan een enkel woord wisselend, en waren verzonken in den aanblik van het verrukkelijke landschap.

Maar eensklaps klonk de stem van een Amerikaanschen fabrikant, die in den oorlog heel wat geld had verdiend, Harris Lang geheeten, die uitriep:

— Ik zou toch wel eens willen weten, of wij nog een ontmoeting met roovers zullen hebben!

De opmerking was klaarblijkelijk als een grap bedoeld, maar toch bedierf zij een weinig de opgewekte stemming der toeristen.

Weliswaar geloofde eigenlijk niemand oprecht aan het bestaan van die Corsikaansche bandieten — maar toch voelden zij zich niet geheel en al gerust, want de groote dagbladen hadden in de laatste dagen berichten verspreid, die niet zeer aangenaam luidden voor al degenen die voor genoeg op Corsika reisden.

Keystone had zich een weinig voorovergebogen, zoodat de koetsier hem kon hooren, en vroeg dezen, in tamelijk goed Italiaansch:

— Zeg eens eerlijk, vriend — gelooft gij aan de mogelijkheid van een ontmoeting met struikroovers? Spreek maar ronduit!

Ondanks deze aansporing scheen de koetsier volstrekt niet geneigd te zijn, aanstonds antwoord te geven.

Hij scheen al zijn aandacht noodig te hebben voor zijn paarden, wendde zich nauwelijks om, en antwoordde pas na geruimen tijd:

— Het is hier wel eens onveilig, mijnheer —

maar ik geloof niet onveiliger dan overal elders ten plattelande!

— Kent gij hier goed den weg? ging Keystone voort.

— Zoo goed als het maar wezen kan — tot over een paar uren, mijnheer!

— Dan niet meer? vroeg de Engelsche ingenieur verwonderd.

— Neen, dan niet meer! De wegen die door het gebergte loopen, en die allen goed bereikbaar zijn, zijn talrijk, en ik zou er gemakkelijk kunnen verdwalen. Juist daarom hebben wij een betrouwbaren gids meegenomen.

— Maar als gij dan den weg daarginds niet goed kent — waarom zouden wij dan verder gaan? vroeg Ellen Keystone, een weinig ongerust.

— Omdat dan juist verreweg het schoonste gedeelte van de route begint, madame! antwoordde Farrucio in plaats van den koetsier, die op dat oogenblik al zijn aandacht noodig had bij zijn paarden, daar de weg een buitengewoon scherpe bocht maakte — een zoogenaamde haarspeldbocht.

Hij had zich half omgewend, en keek de jonge Engelsche met zijn vurige oogen vlak in het gelaat, maar dadelijk daarop wendde hij zich weer af, terwijl het jonge vrouwtje een weinig verschrikt en verlegen zich tegen haar echtgenoot aandrukte, die even de wenkbrauwen gefronsd had, toen hij den doordringenden, misschien wel wat al te vrijpostigen blik van den gids opving.

Maar Keystone zelf noodzaakte den man zich weder om te draaien, want na eenige oogenblikken vroeg hij, terwijl hij Farrucio op den schouder tikte:

— En gij zelt, Farrucio, kent gij hier den weg goed?

— Ik zou hier zelfs des nachts niet verdwalen, Signor! antwoordde de gids op trotschen toon.

— En — wat denkt gij van de roovers?

De gids haalde de schouders op, en antwoordde:

— Praatjes, Signor, geloof mij! Zij bestaan alleen in de verbeelding van opgewonden reizigers — ik zou mij maar niet ongerust maken als ik u was!

— Ik maak mij ook verstrekt niet ongerust! hernam de jonge ingenieur op kalmen toon — ik ben gewapend — ik heb een zeer goede revolver in mijn zak — en ik zou er gebruik van

maken in geval van nood, dat verzeker ik u!

Farrucio had zich met een snelle beweging omgewend, teneinde den Engelschman te kunnen aanzien, en zeide nu, met een vagen glimlach om de lippen:

— Een uitstekende voorzorgsmaatregel, Signor, maar ik denk dat hij geheel en al overbodig zal blijken!

Hij wendde zich weder tot den koetsier, om dezen iets te zeggen, en weer waren zijn blikken snel over het teeder blozende gelaat van de jonge ingenieersvrouw gevlogen.

Intusschen werd het landschap steeds bergachtiger, en de weg rees zachtjes, maar geleidelijk.

En bij iedere kromming werden kreten van bewondering hoorbaar, geuit door reizigers, die verrukt waren over het schoone uitzicht.

En steeds snelden de paardjes onvermoeibaar voort.

Maar reeds brak het uur van de lunch aan, en de eerste halte werd gehouden in het midden van een heerlijk bosch van pijnboomen, en spoedig was ieder op het zachte mos gezeten, en door de hotelbedienden, die waren meegegaan, van het noodige voorzien, om den inwendigen mensch te versterken.

De paarden werden uitgespannen, en kregen hun welverdienden zak haver, en men rustte anderhalf uur uit, om aanstonds met frisschen moeden tocht te kunnen hervatten.

Het was twee uur, toen de groote reiskoets zich opnieuw in beweging stelde.

En nu werd het landschap steeds woester en onherbergzamer — naakte, spitse rotsen strekten zich langs den weg uit, en verhieven hunne toppen tot in de wolken, — zoo hoog dat daarboven de sneeuw slechts gedurende weinige weken in het jaar smolt.

Met woest geraas stortte zich hier en daar een bergstroom in den afgrond, en de plantengroei beperkte zich hier bijna uitsluitend tot lorkeboomen, dennen, pijnboomen en dwerg-eiken.

Onwillekeurig was het vroolijke reisgezelschap onder den indruk geraakt van de woeste omgeving, en de grapjes van den Amerikaanschen fabrikant wilden niet goed meer inslaan.

Het was drie uur, toen de terugtocht aanvaard werd, en men zou thans recht door rijden, en zich slechts een half uur ophouden in een

kleine osteria of wijnhuis, teneinde daar het middagmaal te nuttigen.

Uren achtereen was er geen levende ziel te ontdekken geweest — maar laat in den middag vertoonde zich toch een bezielde wezen — hoog in de lucht zweefde een groote vogel, een gier, die snel daalde, en blijkbaar met zeer kwade bedoelingen bezielde was aangaande de indringers, die het gewaagd hadden, zijn gebied te ontheiligen door hun aanwezigheid.

Het duurde niet lang of zijn rauw gekras was duidelijk hoorbaar boven het geratel der wielen uit, en de reusachtige vogel daalde nog altijd lager, totdat enkele dames reeds kreten van schrik begonnen te slaken.

— Wacht eens — wij zullen dien sinjeur wel verjagen! riep Douglas Keystone uit.

Hij had zijn revolver uit zijn zak getrokken, en vervolgde opgewonden:

— Ik wil toch eens zien, of mijn hand vast genoeg is om dien roofvogel in de vlucht en onder het rijden te kunnen raken!

— Op veertig pas afstand? Ik wed tien dollar tegen een met u, dat gij het niet kunt! riep de Amerikaan uit, wiens wedshartstocht was ontwaakt.

— Top! riep Keystone terug, die geen Engelschman had moeten zijn, wanneer hij de wedenschap niet dadelijk had aangenomen.

Hij hief zijn revolver op, mikte op den gier, en trok den haan over.

Het wapen ketste.

Keystone slaakte een kreet van ongeduld en drukte nogmaals af — en weer was niets anders hoorbaar dan het slaan van den haan, die met kracht neerkwam.

Met een vlugge beweging opende Keystone het magazijn — en zijn gelaat kreeg een angstige uitdrukking.

Alle kamers waren ledig — de patronen waren uit het wapen verdwenen!

Als een bliksemstraal ging het korte gesprek, dat hij zooeven met den gids gevoerd had, den jongen ingenieur door het hoofd.

Maar juist toen hij hem de hand op den schouder wilde leggen, klonken er luide kreten, de koetsier hield zijn paarden uit alle macht in, zoodat de lemoenpaarden schichtig begonnen te steigeren, en de strengpaarden bijna van den weg raakten, en op het tweede rijtuig werd een

schot gelost, dat onmiddellijk door verscheiden andere gevolgd werd.

De beide wagens bevonden zich juist op dat tijdstip ongeveer in het midden van een nauwe rotskloof, waarvan de hellingen met talrijke dichte boschjes bedekt waren, en eensklaps schenen die hellingen als het ware te leven van donkere gedaanten, allen met geweren en dolken bewapend, die plotseling te voorschijn waren gesprongen, en waarvan er eenigen de paarden bij de teugels hadden gegrepen, terwijl de anderen de doodelijk ontstelde reizigers in bedwang hielden.

Met een kreet van woede wilde Keystone zich op Farrucio werpen, maar glad als een aal ontworstelde de gids zich aan zijn greep, en be-

hendig als een aap kromp hij naar beneden, en had zich het volgende oogenblik bij de mannen gevoegd, die de reiskoetsen hadden aangevallen.

En boven het rumoer, het gevloek der koetsiers, het hysterisch gegil van eenige vrouwen en de daverende verwenschingen van den Amerikaan uit, klonk toen een bevelende stem, die een scherp klank had, en in goed Engelsch riep:

— Handen op! Wie zich verroert is een kind des doods!

De toeristen waren in handen van Corsicaansche bandieten gevallen.

En de man, die deze woorden geroepen had, was Romanetti, de befaamde rooverhoofdman.

De goedkoopste en beste is
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk II.

Het avontuur in de bergen.

Er was bijna niemand die het bevel van den rooverhoofdman durfde weerstreven.

Een Spanjaard waagde het, een greep naar zijn zak te doen, naar hij meende ongemerkt — het volgende oogenblik tuimelde hij van de reiskoets omlaag, door een kogel in het hoofd getroffen.

Wat de koetsiers betreft, zij zaten doodsbleek en bevend op hun hooge zetels, en hadden in hun angst de teugels laten schieten, zonder een lid te durven verroeren.

Dezelfde stem van zoeven beval hun, thans in het Italiaansch, hun plaatsen te verlaten, en sidderend gaven zij aan dit bevel gehoor, terwijl zij, als door bijgeloovige vrees bevangen, zachtjes jammerden:

— Romanetti! Signor Romanetti!

Dadelijk werden hun plaatsen ingenomen door twee der bandieten, die de teugels grepen.

En nu ging het langzaam verder, en het was zeker een vreemd gezicht, die twee koetsen daar door de nauwe rotskloof te zien rollen, beladen met toeristen, die allen de handen hadden op-

geheven, en vergezeld door een zestigtal bandieten in hun schilderachtige kleedij, die met de rijtuigen meeliepen, en de reizigers met hun geweren en revolvers in bedwang hielden.

Spoedig echter werd de bergkloof verlaten, en de beide rijtuigen sloegen een zijpad in, een soort hollen weg, waar nauwelijks ruimte was voor de groote wagens, en steeds bleven de bandieten de beide voertuigen van nabij volgen.

De reizigers hadden zich onderworpen — en in angstige spanning, zwijgend, wachtten zij hun verder lot af.

Zij begrepen nu wel, dat de gids in dienst was geweest van een stoutmoedigen bandiet, die aan het hoofd stond van een talrijke bende, en die de koetsiers met opzet tijdens den terugtocht langs wegen, die hij alleen kende, naar deze verlaten rotskloof had gebracht.

Reeds brak de schemering aan, en tusschen deze steile rotswanden begon het duister te worden.

De tocht duurde slechts kort.

Want eensklaps eindigde de kloof, en liep uit

op een dalkom, weelderig begroeid, en zoo ruim dat een geheele legerdivisie er met gemak had kunnen manoeuvreeren.

De weg hield hier ook eensklaps op, en slechts eenige tamelijk smalle paden voerden door het dal naar de overzijde, en verloren zich weder tusschen de hooge heuvels, welke de vallei aan alle kanten insloten.

En in het midden van deze dalkom, uitstekend beschermd tegen elken overval, was een soort kamp gevestigd, bestaande uit kleine tenten van bruin linnen.

Men zag een groot aantal paarden, aan de voorbeenen gekluisterd, rustig bij elkander grazen, en zich te goed doen aan het weelderige gras, dat den bodem van het dal bedekte.

Hier en daar laaide een kampvuur op, waarboven ketels hingen, die blijkbaar het middagmaal bevatten, waarschijnlijk de sterk gekruide uiensoep, waarop vooral Italianen en Corsikanen zoo verzot zijn.

De gids, die vooruit was gegaan, stiet nu een luiden, eigenaardigen kreet uit, die bedriegelijk veel geleek op het krijschen van den bergarend, en aanstonds verscheen er een drietal mannen, die zonder zich te overhaasten, naderbij kwamen.

In tegenstelling met de overige bandieten waren zij op moderne wijze en zelfs chique gekleed in een nauwsluitend grijs geruit rijcostuum, een wijde rijbroek, hooge, gele laarzen, het hoofd gedekt met een flambard.

De middelste der beide mannen trok aanstonds de aandacht door den bevelenden blik zijner oogen, zijn trotsche houding, en zijn bleek, niet onknap gelaat, met de donkere, schitterende oogen, het gepommadeerde, coquet opgestreken kneveltje, en den rechten, klassiek gevormden neus.

Zijn vingers pronkten met verscheidene ringen, en in zijn das stak een groote juweelen speld.

Die man was Romanetti, de befaamde bandiet, de schrik van Ajaccio, en de beide anderen waren zijn luitenants, Carbuccia en Livretto.

Het drietal kwam langzaam naderbij, terwijl de zestig bandieten de twee reiskoetsen met de weerlooze reizigers omsingeld hadden, die stilstonden aan het begin van de vallei.

En toen Romanetti dicht genoeg genaderd was om zich verstaanbaar te kunnen maken, begon hij in het Fransch:

— Dames en heeren! Het doet mij leed dat

ik op deze wijze uw genoegten heb moeten be-derven, maar het gaat nu eenmaal niet anders. Wees zoo goed, een voor een omlaag te komen, en deponeer uw kostbaarheden en uw geld in den zak, waarmede een van mijn luitenants zal rondgaan! En ik zou u aanraden geen poging tot verzet te wagen — anders zoudt gij Romanetti van een anderen kant leeren kennen — van den minst aangename kant! Ik versta geen scherts, en wie zich tegen mij durft verzetten — die is een kind des doods.

De zwarte oogen van den rooverhoofdman hadden, terwijl hij deze laatste woorden sprak, een dreigende, boosaardige uitdrukking gekregen.

Hij wachtte een oogenblik, alvorens hij voortging:

— De dames hebben natuurlijk den voorrang! En haast u een weinig — wij gaan ons kamp opbreken!

Een paar bandieten traden naar voren, hun revolver dreigend opgeheven, en doodsbleek daalde de eerste dame langs de ladder, die tegen een der rijtuigen was neergezet, omlaag.

Met een zak, dien hij met beide handen openhield, trad Livretto hoffelijk buigend op haar toe, en met bevende hand maakte de arme toeriste haar juweelen oorknopjes los, liet ze in den zak vallen, en voegde er daarna een gouden halsketting, een fraai bewerkt polshorloge, en eenige ringen aan toe.

— Geen beursje, mevrouw? vroeg Livretto in slecht Engelsch, en met een wrangen glimlach om de dunne lippen.

— Mijn man heeft het geld, antwoordde de dame met bevende stem.

— Wees dan zoo goed terzijde te gaan staan! Wie volgt! riep Romanetti, die een wakend oog over alles liet gaan.

Een tweede dame daalde niet zonder moeite van het laddertje af, want zij was zeer corpulent en buitengewoon zenuwachtig.

Luid snikkend begon zij reeds onder het loopen haar armband van dikke gouden schakels los te maken, dien zij in den geopenden zak liet vallen, waarop een paar ringen, een gouden beursje en nog enkele andere sieraden volgden.

De derde dame die aan de beurt kwam, was Ellen Keystone, het pas gehuwde ingenieursvrouwtje.

Douglas wilde haar aanstonds volgen, maar

dadelijk werden er twee revolvers op hem gericht en een dreigende stem beval:

— Blijf waar gij zijt, of het zou u berouwen!

En zoo moest de ingenieur het, bleek van woede, aanzien, dat de verraderlijke gids Farrucio met een glimlach om de lippen buigend naar voren trad, en zijn jonge vrouw behulpzaam was bij het afdalen van de ladder.

Zoodra zij op den grond was aangekomen, rukte Ellen zich haastig los, liep snel op Livretto toe, en wierp haar kostbaarheden in den zak — en het was waarlijk niet veel — een eenvoudig gouden horloge, een smalle ring met een klein steentje, een zilveren halsketting.

Er volgden nog een paar dames, waarvan er een voor eenige duizenden ponden sterling juweelen bleek te dragen, en daarop kwamen de heeren aan de beurt, die hun portemonnaies en portefeuilles moesten toonen, en onder het toezien oog van Romanetti, die, met de handen in de zijde gesteund, kalm een sigaar stond te rooken, in den zak moesten ledigen.

Binnen een half uur was alles afgelopen — en de reizigers waren totaal leeggeschud.

Toen sprak Romanetti opnieuw, terwijl hij langzaam zijn bliken in het rond liet dwalen:

— Mocht er thans nog iemand onder u zijn, die niet alles heeft afgedragen, dan zou ik dien persoon ten sterkste aanraden, zijn of haar verzuim alsnog te herstellen! Want niets ontgaat mij — en ik zal het binnen enkele uren weten, als een uwer mij bedrogen heeft! En mocht dat het geval zijn — dan zal mijn wraak hem op vreeselijke wijze treffen!

Een oogenblik bleef het stil, en toen trad schoorvoetend, bleek en bevend, een klein heertje te voorschijn, dat zich van het zwijgend bijeenstaande groepje toeristen losmaakte, zijn vest ontknootte, en uit een binnenzak een eenvoudige portefeuille van zwart zeildoek nam, daaruit een pakje bankbiljetten haalde, en dit in den zak wierp.

Romanetti liet een kort lachje hooren en zeide:

— Zoo mag ik het zien! Ik merk dat mijn aansporing een goede uitwerking heeft gehad! Nog iemand die zich van geld of sieraden moet ontlasten? Niemand? Nu, dan zal ik het genoeg moeten derven, u langer in mijn gezelschap te houden — gij kunt uw rijtuigen weder bestijgen, en gaan waarheen gij wilt! De gids, Farrucio, zal u weder naar een punt van den weg terugbrengen, vanwaar de koetsiers, zonder

opnieuw te verdwalen, nog voor den nacht valt, Ajaccio zullen kunnen bereiken.

De rooverhoofdman maakte een diepe buiging, keerde zich toen om, en begaf zich weder naar zijn kamp, in gezelschap van zijn beide luitenants, waarvan Livretto nog steeds den zak droeg, waarvan het gewicht hem een tevreden grijns-lach ontlokte.

Terwijl de reizigers zeer terneergeslagen, maar verheugd dat zij er in ieder geval het leven hadden afgebracht, de reiskoetsen weder beklommen, begaf Farrucio zich naar het kamp, ontkluisterde een van de paarden en begon het te zadelen.

Juist toen hij hiermede gereed was, hadden alle toeristen hun plaatsen weder ingenomen, vloekend, weenend, zuchtend, opgewonden of berustend, al naar hun aard het meebracht.

Farrucio wierp zich in den zadel, gaf zijn paard de sporen, plaatste zich aan het hoofd van den kleinen stoet, en beval:

— Vooruit!

De twee reiskoetsen stelden zich in beweging, en het duurde niet lang of zij hadden de rotskloof weder bereikt, waar de overval had plaats gehad, en waar reeds de duisternis hand over hand toenam.

Er werd slechts zeer weinig gesproken, en slechts nu en dan vernam men een rollenden vloek van den Amerikaan, of een hysterisch lachje van de corpulente dame, die verklaarde, dat het toch wel interessant was geweest, en dat haar man gelukkig rijk genoeg was om haar weder nieuwe juweelen te geven — alles welbeschouwd was zij toch verheugd, kennis te hebben mogen maken met den beroemden rooverhoofdman.

In stap ging het nu verder, totdat een tamelijk breede weg was bereikt.

Farrucio reed nog altijd vooruit, en de koetsiers hadden niets anders te doen, dan hem te volgen.

Bij een splitsing van den weg, nadat er ongeveer een half uur verstreken was, hield de gids zijn paard in, bracht het tot dichtbij de eerste reiskoets, en zeide op korten toon:

— Sla dezen weg in, koetsier, volg hem over een afstand van ongeveer 20 minuten, totdat gij terzijde van den weg, links, een groot kruisbeeld aantreft. Daar splitst zich de weg opnieuw. Gij moet den rechtschen weg kiezen, en deze zal 11

binnen een uur weder naar Ajaccio terugvoeren.

Reeds wilde de koetsier de zweep over de paarden leggen, maar Farrucio, wiens donkere oogen in de halve duisternis schitterden, riep uit;

— Nog een oogenblik! Ik moet nog eerst afscheid nemen van een der signora's! Ik geef niet om goud en juweelen — behalve om het goud van haar lokken! Kom signora — gij wilt mij zeker wel een kus ten afscheid geven, nietwaar?

De bandiet had zich in de stijgbeugels opgericht, en hij kon nu met den rechterarm gemakkelijk tot aan de bovenzijde van de reiskoets reiken.

Hij greep, voor zij er op verdacht was, Ellen om het middel, en wilde haar een kus op de lippen drukken.

De jonge vrouw slaakte een kreet van afschuw, en als een getergde leeuw sprong Dou-

glas, die naast haar zat, op, en wilde Farrucio bij de keel grijpen.

Het volgende speelde zich in een ondeelbaar oogenblik af.

De bandiet liet de jonge vrouw een oogenblik los, trok bliksemsnel zijn revolver, en loste een schot op den jongen ingenieur, die met een doffen kreet achterover zonk, de hand op de borst gedrukt.

Vervolgens vatte hij opnieuw Ellen, die een luiden kreet van ontzetting en smart had geslaakt, om het middel, rukte haar van de koets, zette haar voor zich, liet zijn paard een volte maken, gaf het dier de sporen, en was het volgende oogenblik in de duisternis verdwenen, terwijl de wanhopige kreten van de ontvoerde jonge vrouw snel wegstierven, en overstemd werden door de hoefslagen op den steenachtigen bodem.

Hoofdstuk III.

Onverwachte hulp.

Aan een achtervolging was natuurlijk niet te denken, want het zou zeker een kwartier duren, alvorens de koetsiers er in geslaagd waren, hun rijtuigen met hun vierspannen op den smallen weg te hebben laten keeren, — en daarenboven kenden zij hier den weg niet, en zou het Farrucio zeer gemakkelijk vallen, zich in veiligheid te brengen.

Een heet gebakerde Spanjaard stelde voor, een der paarden uit te spannen, en dit als rijdier te gebruiken, maar ook dit voornemen moest hij spoedig laten varen, en wel om dezelfde reden — *hij kende hier den weg niet, en bovendien was hij ongewapend.*

Gelukkig was er onder het gezelschap een geneesheer, die zich aanstonds met den zwaargewonde bemoeide, hem naar het binnenste van een der koetsen liet dragen, en hem daar zoo gemakkelijk mogelijk neervlijde op een der breede banken, waarop hij last gaf zoo snel mogelijk naar Ajaccio terug te keeren.

Men zou daar de politie waarschuwen, en deze moest dan aanstonds de achtervolging van de stoutmoedige bandieten beginnen...

Maar een der koetsiers, die de taal van den

geneesheer, een Franschman, tamelijk goed verstond, haalde medelijdend de schouders op en bromde voor zich heen:

— De politie? En die zou moeten helpen? Dan doet men nog verstandiger, er op te hopen, dat een rotsblok zou losraken, en dat gespuis zal verpletteren. De politie? Men kon evengoed een half dozijn zuigelingen op Romanetti afsturen.

Intusschen werd de terugweg aanvaard, en de stemming van de reizigers was er uiterst door gedrukt.

Op gedempten toon wisselden zij met elkander van gedachten, en allen waren het er over eens, dat de zoo vroolijk begonnen dag een zeer treurig einde had gekregen.

Want helaas kon het lot van het ongelukkige ingenieersvrouwkje niet twijfelachtig zijn — om van de zware verwonding van haar echtgenoot en van de gestolen juweelen en geldswaarden nog niet eens te spreken!

De koetsiers reden zoo hard mogelijk aan, en om elf uur in den avond werd ten slotte Ajaccio weder bereikt.

Het spreekt vanzelf dat deze terugkeer der

berooide reizigers in hun hotel de grootste opwinding veroorzaakte.

De vertegenwoordiger van het reisbureau liep jammerend heen en weer, de bitterste verwenschingen slakend in minstens zes talen, en de hotelhouder schudde het hoofd, haalde de schouders op, en mompelde toen voor zich heen :

— Met Romanetti hebt gij kennis gemaakt? Ja, dan moet gij uw bezittingen maar afschrijven — en gij moogt nog blij zijn, dat gij er tenminste het veege leven bij hebt afgebracht!

— Maar een onzer is toch laaghartig vermoord, en mijnheer Douglas Keystone is zwaar gewond! riep de Amerikaan op woesten toon.

Maar weer haalde de hotelhouder de schouders op, en toen zeide hij koeltjes :

— In uw eigen land geschieden dergelijke dingen ook, mijnheer! Gij hebt ons volstrekt niets te verwijten — treinberoovingen en aanhoudingen van tourauto's zijn bij u aan de orde van den dag!

De Amerikaan wierp den hotelhouder een boozen blik toe, maar hij zweeg, want hij wist maar al te goed dat de man gelijk had!

Daar er van slapen voorloopig toch wel niets zou komen, begaven de reizigers zich allen naar de groote gelagkamer, teneinde daar het gezamenlijk doorleefde avontuur nog eens aan een bespreking te onderwerpen.

De Fransche geneesheer echter, na er voor te hebben gezorgd, dat Keystone naar het kleine ziekenhuis was overgebracht, snelde dadelijk naar de politie, en stelde een aanwezigen commissaris op de hoogte, die met gefronste wenkbrauwen en op elkaar geknepen lippen toelusterde, even de schouders ophaalde, en ten antwoord gaf, dat hij alles zou doen wat er te doen viel, maar dat de kans al zeer gering moest worden genoemd, Romanetti of een van zijn medeplichtigen in handen te krijgen.

Alles behalve voldaan door dit antwoord, begaf de geneesheer, Chabert geheeten, zich weder naar het hotel, en daar vond hij de reizigers in de groote gelagkamer verzameld, waar juist eenige vreemdelingen waren binnen getreden, blijkbaar Engelschen, die zooeven waren aangekomen in een reusachtige tourauto, die met moeite een plaatsje had gevonden in de stallen, die bij het hotel behoorden.

Een hunner was een krachtig gebouwde man, rijzig en slank van middel, met energieke ge-

laatstrekken, en doordringende grijze oogen, gekleed in een grijs sportcostuum.

Van zijn metgezellen was de een ongeveer een hoofd kleiner dan hij — de ander bijna een half hoofd grooter.

De eerste had een jong, blozend gelaat, waarin twee helderblauwe oogen schitterden, de ander was gebouwd als de Farnesische Hercules, met machtige ledematen, vuisten als smidshamers, een nek als een stier en schouders, die in staat leken de allerzwaarste vrachten met gemak te kunnen torsen.

Zij waren blijkbaar rijk, want de hotelhouder behandelde hen met groote onderscheiding.

Ook waren zij tamelijk hongerig naar het schein, want een kellner dekte een tafeltje voor hen, waarop spoedig een paar schotels dampden, en eenige flesschen wijn gereed stonden, om hun inhoud in de dorstige kelen der drie reizigers te doen verdwijnen.

De reizigers hadden volstrekt geen reden om hun stemmen te dempen, integendeel, zij spraken aanvankelijk allen luid door elkaar, en zoo duurde het slechts weinige minuten of de drie vreemdelingen waren volkomen op de hoogte van hetgeen er dien avond met de ongelukkige toeristen was voorgevallen.

Zij spraken even op zachten toon onder elkander, en toen stond de man met de grijze oogen op van zijn tafeltje, legde zijn servet neder, ging op het groepje toeristen toe, die aan de groote tafel hadden plaats genomen, of tegen een stoel leunden, of zenuwachtig heen en weder liepen, en zeide met heldere, luide stem :

— Neem mij niet kwalijk, dames en heeren, dat ik ongevraagd uw gezelschap zoek — maar ik stel zeer veel belang in hetgeen gij hier onder elkander bespreekt! Ik wil er zelfs geen geheim van maken, dat het doel van mijn verblijf en dat van mijn beide vrienden op Corsika half en half is, eens kennis te maken met den rooverhoofdman, wiens naam ik zooeven heb hooren noemen. Zou een van u allen, die het minst opgewonden is, mij een aaneengeschalkd verhaal van uw wedervaren kunnen doen?

Dr. Chabert trad dadelijk naar voren, en zeide op rustigen toon :

— Ik geloof wel te mogen zeggen, mijnheer, dat het voorval mij het minst van allen heeft aangegrepen! Ik ben geneesheer — de bandieten hebben mij slechts een paar honderd francs

kunnen afnemen — en ik ben nog al flegmatisch uitgevallen! Ik wil u dus gaarne mededeelen wat er geschied is. Maar mag ik eerst weten met wie ik de eer heb?

— Ik ben graaf Palmhurst, uit Londen, en daarginds zit mijn vriend burggraaf Grasham en mijn chauffeur!

— Mijn naam is Jules Chabert, uit Parijs! hernam de geneesheer met een kleine buiging.

En nu begon hij graaf Palmhurst, zonder iets over te slaan, maar ook zonder noodloozen omhaal, het verhaal van den blijkbaar zorgvuldig voorbereiden overval te doen.

De Engelsche graaf, die aan tafel had plaats genomen, luisterde zonder hem een enkele maal in de rede te vallen, toe, slechts nu en dan de wenkbrauwen fronsend.

Nadat er eenige oogenblikken stilte had geheerscht, vroeg graaf Palmhurst:

— Gij hebt u dus tot de politie, of beter gezegd tot de gendarmes gewend?

— Dat deed ik, graaf!

— En — mag men weten, hoe men daar uw mededeeling ontving?

De geneesheer haalde de schouders op, en antwoordde:

— Ik heb den indruk gekregen, graaf, dat ik mij de moeite wel had kunnen besparen! De aanwezige commissaris beloofde mij, dat hij dadelijk een onderzoek zou instellen, maar met een gelaat, dat duidelijk te kennen gaf, dat hij die pogingen reeds bij voorbaat als mislukt beschouwt!

— En die indruk zal wel de juiste zijn geweest, waarde dokter! zeide graaf Palmhurst, terwijl hij een wolk geurigen sigarettenrook door den neus blies. Gij moet weten dat ik een weinig op de hoogte ben van de toestanden op dit eiland — en meer speciaal van het bandietenwezen! Die Romanetti is een zeer bijzonder persoon! Ajaccio is een tamelijk groote stad, nietwaar, en het is de hoofdstad van dit eiland. Welnu, gij kunt er van verzekerd zijn, dat er hier van alle inwoners geen vijf zijn aan te wijzen, die er voor te vinden zouden zijn, hem te verraden, als hij zich hier vertoont!

— Wat — hij waagt zich hier te Ajaccio, die bandiet? riep de Amerikaan op ongeloovigen toon, die, evenals alle andere toeristen zwijgend naar de uiteenzetting van den geneesheer en het daarop volgende gesprek had geluisterd.

— Op klaarlichten dag, mijnheer! antwoordde graaf Palmhurst bedaard. Soms vermomd, maar heel vaak ook onder zijn ware uiterlijk! Hij komt hier menigmaal in vroolijk gezelschap, want hij is geenszins een verachter van wijn, vrouwen en gezang, en als hij hier is, dan leidt hij een vroolijk leventje!

— Onder de oogen der politie? vroeg de Amerikaan.

— Onder hun oogen, onder hun neus, mijnheer! Dit zal u duidelijker worden, en meer verklaarbaar, als ik er aan toevoeg, dat Romanetti de beschikking heeft over een heel leger spionnen, die hem blindelings zijn toegedaan, en die hem van alle bewegingen zijner natuurlijke vijanden, de gendarmes, op de hoogte houden — en het onaangename van de zaak is, dat men die spionnen voor een deel zelfs onder die gendarmes moet zoeken!

— Wat een toestanden! riep de Amerikaan minachtend en verontwaardigd uit.

— Toestanden, mijnheer, zooals zij in uw land in slechts zeer gewijzigden vorm evenzeer bestaan! hernam graaf Palmhurst koeltjes. Ik zou u zelfs niet kunnen zeggen, of men per slot van rekening niet meer sympathie kan gevoelen voor deze weliswaar misdadige, maar in ieder geval ridderlijke vriendschap, dan voor het ongere geknoei, en de minderwaardige praktijken, de omkooprijen en het bederf, zelfs tot in de hoogste ambtenaarskringen, waarvan ik in uw land wel eens getuige ben geweest — een land waarvoor ik overigens in menig opzicht de grootste bewondering koester.

De Amerikaan scheen iets te willen opmerken, maar de woede verstikte zijn stem.

Dat een vreemdeling, een Engelschman, in tegenwoordigheid van anderen, zijn land durfde beledigen — dat was meer dan hij kon verdragen!

Hij stond op, schoof zijn stoel met een ruk achteruit, en verliet brommend en vloekend het vertrek — en men zag hem dien avond niet terug.

Graaf Palmhurst had den Amerikaan een kouden blik nagezonden, en ging, zonder zich in het minst te laten intimideeren, rustig voort:

— Romanetti heeft hier te Ajaccio een onbepaald crediet. Iedereen, iedere winkelier zal hem alles gaarne verschaffen wat hij nodig heeft — hij weet wel dat de rooverhoofdman

hem alles behoorlijk zal betalen, wanneer hij slechts over de noodige contanten beschikt.

— Die hij dan toch gestolen moet hebben! riep een der aanwezigen op verontwaardigden toon.

— Natuurlijk! gaf graaf Palmhurst toe. Maar als een staaltje van de zekerheid, waarmede Romanetti hier optreedt, wil ik u slechts mededeelen dat hij niet lang geleden een van zijn eigen paarden heeft laten meelopen op een race — en dat paard won! Dat laatste is echter niet zoo verwonderlijk, want hij had te kennen gegeven, dat hij de eigenaars der andere paarden eenvoudig over hoop zou schieten, wanneer zij liet mochten wagen, hem den voorrang te betwisten! Overigens is Romanetti een zeer intelligent man, en dat moet hij ook wel zijn, want er behoort heel wat schranderheid en koelbloedigheid toe, telkens opnieuw de strikken te ontgaan, welke de gendarmes hem spannen! Want ik moet ter eere van deze politiebeambten zeggen, dat zij den moed nooit opgeven, en telkens opnieuw hun vallen uitzetten, ook al zijn zij overtuigd, dat het hun bitter weinig zal baten, omdat Romanetti op een geheimzinnige wijze telkens lucht van hun plannen krijgt!

— Maar gij spreekt bijna op een toon, graaf, alsof die man een held is, alsof hij onze sympathie verdient! riep een der Spanjaarden op verontwaardigden toon.

Graaf Palmhurst schudde echter het hoofd, en zeide:

— Dat is verre van mij! Romanetti verdient niet meer sympathie dan ieder stoutmoedig man, die den strijd heeft aangeboden met een aanzienlijke overmacht! Dat is alles. Hij is wreed, hij heeft verscheidene menschen met eigen hand doodgeschoten, eenvoudig omdat zij hem dwarsboomden, en hij maakt geen onderscheid tusschen rijken en armen — hij ontsteelt zoowel de rijke oude dame haar juweelen als den armen ossendrijver zijn gouden oorringen — want alles is hem welkom! Daarentegen heb ik mij laten vertellen dat hij menigmaal flinke giften schenkt aan liefdadige instellingen, of aan arme drommels, die hem om hulp komen smeeken, — maar in dat laatste geval is het noodzakelijk, dat zij zijn ijdelheid weten te vleien, want Romanetti heeft het groote gebrek, dat hij zeer overtuigd is van zijn eigen onfeilbaarheid en moed. Maar ik geloof dat wij er niet verstandig aan doen, hier

over den man te praten, en aldus een kostbaren tijd verliezen.

— Wat bedoelt gij daarmede, graaf? vroeg Dr. Chabert.

— Wel, die schurk van een gids heeft het bevallige vrouwtje van een jongen Engelschen ingenieur ontvoerd, dien gijzelf zwaar gewond naar het hospitaal hebt gebracht. Moeten wij dat rustig toelaten?

De Fransche geneesheer plukte zenuwachtig aan zijn grijs puntbaardje, en antwoordde:

— Ik erken dat het vreeselijk is — maar ik kan helaas niet inzien, hoe wij in staat zouden zijn, den ellendeling te achterhalen, graaf! Bedenk wel, dat wij hier volstrekt geen weg weten, dat wij niet behoeven te rekenen op de hulp van de gendarmerie, die zelf niets kan uitrichten, en dat tenslotte reeds op dit oogenblik Romanetti zijn kamp heeft opgebroken! En in deze woeste streek is het, behalve voor degenen die er zeer goed den weg weten, bijna onmogelijk, zoo niet geheel onuitvoerbaar, de bandieten te achterhalen. En natuurlijk zal die schurk van een Farrucio zich met de ongelukkige geschaakte vrouw weder bij de bende hebben gevoegd!

— Dat is nog zoo zeker niet! hernam de graaf hoofdschuddend. Ik vermoed namelijk, dat Romanetti, wie het dan ook zijn mag, volstrekt niet zal toelaten dat een van zijn mannen met een dusdanigen oorlogsbuit zijn kamp betreedt! Er heerscht een zeer strenge tucht onder zijn volgelingen, en die zou zeker worden aangerand en ondermijnd, wanneer de bandieten vrouwen in het kamp brachten, goedschiks of kwaadschiks.

— Dan zou het des te moeilijker zijn, het spoor van Farrucio terug te vinden! riep Dr. Chabert uit. En wat Romanetti betreft — hij was door minstens zestig roovers vergezeld, en hoe zouden wij, ongewapende toeristen, zelfs aangenomen dat wij hen zouden vinden, iets kunnen uitrichten, tegen die tot de tanden bewapende bandieten?

— Met geweld zeker zeer weinig! antwoordde graaf Palmhurst glimlachend. Met list echter zou er misschien meer te doen zijn! Er moet echter snel gehandeld worden, en daarom...

De graaf was opgestaan, en gaf zijn beide metgezellen, die zich sedert eenige oogenblikken eveneens bij het gezelschap hadden gevoegd, een snellen wenk.

— Wat wilt gij doen? vroeg Dr. Chabert

nieuwsgierig, terwijl hij den Engelschen graaf onderzoekend aanzag.

— Ik wil trachten, die ongelukkige vrouw te bevrijden! antwoordde graaf Palmhurst bedaard.

— Maar dat is waanzin! riep de opgewonden Franschman uit. Het zal u geheel onmogelijk vallen! Kent gij hier den weg?

— Neen, tenminste niet de sluipwegen in het gebergte!

— Welnu dan? Ziet gij dan niet in, dat gij evengoed zoudt kunnen zoeken naar een naald in een hooiberg? hernam de geneesheer, een weinig ongeduldig. Al ben ik oud, ik verzeker u, dat gij op mijn hulp zoudt kunnen rekenen, als ik slechts het minste vermoeden had, dat uw pogingen eenig resultaat konden opleveren. Maar gij schijnt zelf op de hoogte te zijn van de macht, waarover die Romanetti beschikt, gij zijt slechts alleen...

— Pardon waarde dokter, ik zal in gezelschap van twee vastberaden en beproefde vrienden gaan!

— Wat helpt u dat? riep de geneesheer uit. Gij zoudt aan dertig, aan drie honderd mannen niet eens genoeg hebben, eenvoudig omdat gij de plek waar Romanetti kampeert, en in welks nabijheid denklijk ook Farrucio zich zal ophouden, onmogelijk kunt ontdekken!

— Daarop zeg ik al weder, waarde dokter: zeker niet met gewone middelen! Ik geef toe, dat ik waarschijnlijk zeer spoedig in het gebergte zou verdwalen, en kans zou loopen, verraderlijk te worden neergeschoten van uit een hinderlaag. Maar wat men niet van den beganen grond kan ontwaren — dat bespeurt men heel vaak van boven af!

De geneesheer keek den graaf een oogenblik sprakeloos aan, en barstte toen uit:

— Gij bedoelt — een vliegmaschine?

— Gij hebt het geraden!

— Maar — er is waarschijnlijk op geheel Corsika zulk een toestel niet te vinden!

— Toch wel — er is er een te Bastia — het mijne! antwoordde de graaf lakoniek.

— Gij drijft toch immers niet den spot met mij? hernam Dr. Chabert op onzekerem toon.

— Dat zou van mijn kant in zulk een ernstige zaak zeer laf zijn! antwoordde de Engelsche graaf. Ik ben eenige dagen geleden met mijn vliegmaschine van Londen naar Rome gegaan, vandaar ben ik overgestoken naar Cag-

liari, de hoofdstad van Sardinië, en daarop ben ik naar Bastia gevlogen, waar ik mijn toestel voorloopig heb achtergelaten, omdat ik Corsika met behulp van mijn tourauto, die intusschen van Livorno met de postboot was overgebracht, nader wilde leeren kennen. Gij ziet dus dat mijn kansen niet eens zoo slecht staan.

— Maar verondersteld dat gij inderdaad op die wijze van uit uw vliegmaschine het kamp zoudt ontdekken, welke mogelijkheid ik volstrekt niet ontken — hoe zoudt gij het dan aanleggen om op die steile berghellingen, op die hooge toppen te landen? Dat is immers onmogelijk!

— Misschien wel voor de meeste andere vliegtuigen — niet voor het mijne, dokter! antwoordde graaf Palmhurst bedaard. Daarenboven — er moeten toch wel kleine bergweiden zijn, waarop ik kan neerstrijken — en ik heb aan eenige vierkante meters genoeg!

— Maar als dat inderdaad zoo is, hernam de Fransche geneesheer opgewonden, dan zoudt gij misschien, zoodra gij de ligging van het kamp hadt vastgesteld, de gendarmerie kunnen waarschuwen, opdat deze de bende zou kunnen overvallen.

Maar graaf Palmhurst schudde het hoofd, en zei:

— Dat klinkt theoretisch niet kwaad, dokter, maar in de praktijk zal het moeilijkheden opleveren! Indien ik het kamp wil ontdekken, zal ik tamelijk laag moeten vliegen, met het gevolg, dat de bandieten ook mij zullen zien, en uit de verschijning van mijn machine hun gevolgtrekkingen zullen maken, wanneer zij geen domooren zijn — en daar zie ik hen niet voor aan! Zij zullen dus niets beters te doen weten, dan zoo spoedig mogelijk op te breken, en als de gendarmes dan vele uren later komen opdagen — want zooveel tijd zal er minstens moeten verstrijken — dan zullen zij het nest ledig en de vogels gevlogen vinden.

— Dan moet ik verklaren, niet te begrijpen, welk nut uw ontdekking u zou kunnen opleveren! riep Dr. Chabert uit.

— O, het zal grooter zijn dan gij denkt, hernam de graaf glimlachend. Ik kan mij niet nader over mijn plannen uitlaten — de muren hebben hier ooren, en misschien hebben wij reeds te luid gesproken, en te veel gezegd.

Hij had een blik op zijn horloge geworpen, en ging voort:

— Het is reeds ver over eenen — met mijn auto kan ik om half drie te Bastia zijn, zoodat de dag reeds op het punt staat om aan te breken, wanneer ik met mijn vliegtuig opstijg. Gij hebt thans niets anders te doen, dan mij zoo nauwkeurig mogelijk de plaats te beschrijven, waar de overval plaats had — en voor het overige zult gij alles aan mij moeten overlaten. Mislukt mijn zending, dan zult gij het tijdig genoeg vernemen. En zeg mij nu eens hoe het met dien ongelukkigen Engelschen ingenieur staat!

— Zijn toestand is ernstig, graaf, maar volstrekt niet hopeloos! antwoordde de geneesheer. De kogel is aan de rechterzijde van de borst binnengedrongen, maar zijn loop is tegengehouden door een der ribben. De dokter, die aan het ziekenhuis verbonden is, zou nog hedennacht den kogel verwijderen, en wij hebben alle hoop, dat het krachtige gestel van mijnheer Keystone zal zegevieren.

— Was de bandiet die hem neerschoot te paard?

— Ja, hij was bereden.

— Welke kleur had het dier?

— Het was een vos, met een zeer langen staart en een groote bles.

— Hoe zag die Farrucio er ongeveer uit?

De geneesheer haalde de schouders op, en antwoordde:

— Ik kan geen onderscheid zien tusschen al die Italianen — zij zien er allen uit als struikroovers, van den eersten minister af tot den schoenpoetser op den hoek van de straat toe. Hij was tamelijk klein, met een bleek gezicht, een sierlijk opgedraaid kneveltje — en meer kan ik niet van hem zeggen! Hij droeg de kleeding der bergbewoners, die gij natuurlijk wel kent!

— Hoe was mevrouw Keystone gekleed?

— In het wit!

— Des te beter — wit is op zeer verren afstand zichtbaar! En nu genoeg gepraat — dames en heeren, ik wensch u een goede nachtrust, voor zoover die mogelijk is na de opwindende gebeurtenissen, waarvan gij zooeven het slachtoffer zijt geworden, en ik hoop dat ik u spoedig nadere inlichtingen zal kunnen geven.

— Staat gij toe dat ik de gendarmerie van uw onderneming op de hoogte breng? vroeg Dr. Chabert, terwijl hij den Engelschen graaf de hand toestak.

Deze scheen even te aarzelen, en zeide toen:

— De gendarmerie? Mijnentwege — ik heb er niets tegen dat gij hen op de hoogte brengt, ofschoon ik overtuigd ben dat ze mij volstrekt niet kan helpen. Zij zal geen stap kunnen doen, of op de een of andere geheimzinnige wijze zal Romanetti het zeer spoedig weten! Misschien is het daarom beter dat gij haar gedurende de eerste uren onkundig laat van mijn plan!

De graaf drukte de hem toegestoken hand, en een oogenblik later had hij met zijn beide metgezellen de gelagkamer verlaten.

Hij begaf zich dadelijk naar den stal, waar de auto was ondergebracht, maar toen hij de deur opende, snoven de drie mannen de lucht op, en keken elkaar zwijgend aan.

Toen stak de graaf de hand in den zak, haalde er een zaklantaarn uit, en drukte op het knopje.

Een helder schijnsel verlichtte aanstonds den stal.

Onder de auto, die daar stond, was een donkere vlek zichtbaar — het was benzine.

Graaf Palmhurst bukte zich, richtte zich weder op, en zeide lakoniek:

— Het benzinereservoir is lek!

— Maar Mylord, ik verzeker u, dat de auto in de beste orde was, toen ik haar stalde! riep de chauffeur uit.

De graaf legde hem de hand op den schouder, en zeide glimlachend:

— Het is jouw schuld niet, Henderson — jé kunt er volstrekt niets aan doen! Dat lek is door een kwaadwillige hand veroorzaakt — en ik moet inderdaad zeggen, dat mijnheer Romanetti goed bediend wordt! Er moet een luistervink in het vertrek zijn geweest, toen ik over mijn plan sprak, een kellner, een bediende, een kamermeisje, een piccolo — wat weet ik, en vijf minuten later werd er een lek in het benzinereservoir gestoken! Wel Henderson, hier moet niet gepraat — hier moet gehandeld worden! Dat lek moet gerepareerd worden!

Zonder iets te zeggen trok de reus zijn jas uit, stroopte zijn mouwen op, liet het benzinereservoir eerst geheel leegloopen, waarbij hij de benzine in een der blikken opving, en begon daarna met groote behendigheid en spoed het lek dicht te soldeeren — een langwerpige gat met scherpe randen, hoogstwaarschijnlijk teweeggebracht door een stoot met een sterk dolkmes.

Intusschen onderzochten de beide reisgenooten de banden, en dat was maar goed ook, want

het bleek dat de linkerachterband op twee plaatsen met een fijn, scherp mesje bewerkt was, zoodat hij zonder eenigen twijfel onderweg had moeten leegloopen.

Zij namen den band af, plakten hem met groote kunstvaardigheid als lieden die dit werkje menigmaal bij de hand hebben gehad, zetten hem weer op het wiel, overtuigden zich, dat de beide reservewielen, die in een kist onder den zetel van den chauffeur lagen, onbeschadigd waren, en een kwartier nadat zij den stal waren binnentreden, bevond de auto zich weer in reisvaardigen staat.

Terwijl de chauffeur de kleederen ging halen, die bij de onderneming zeer waarschijnlijk noodig zouden zijn, bleven de beide vrienden bij de auto achter, ten einde een nieuwen aanslag op

den fraaien wagen te kunnen voorkomen.

Er vertoonde zich echter niemand, en nadat de reus met een grooten stapel kleederen was teruggekeerd, en de drie reisgenooten hun jassen en motorkappen hadden aangedaan, namen zij in den wagen plaats, en even later hadden zij zich op weg naar Bastia begeven, een der voornaamste havensteden van Corsika.

Toen zij buiten de stad waren, boog graaf Palmhurst, die den wagen bestuurde, zich naar zijn reisgezel, en zeide op een toon van overtuiging:

— Ik had dit avontuur voor geen 1000 pond sterling willen missen, en als wij dien Romanetti niet eens aan den tand voelen, en hem op zijn beurt een kool stoven, dan is mijn naam geen John Raffles!

Aanbevelend,
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

Een brutaal stukje.

Ja, het was de groote onbekende, het was de Gentleman-Inbreker, die zich op dat tijdstip te Ajaccio bevond, en inderdaad had hij die stad bereikt op de wijze, welke hij aan den Franschen geneesheer had medegedeeld.

Een van die onweerstaanbare aanvechtingen om deze of gene schoone plek van den aardbodem te gaan bezoeken, had Raffles hierheen gevoerd, en ten tijde van den honderdjarigen gedenkdag van den dood van den Grooten Corsikaan had hij behoefte gevoeld het land terug te zien, hetwelk een der merkwaardigste mannen, die er ooit geleefd hebben, had zien geboren worden.

En zooals zoo vaak reeds geschied was, liep het vacantiereisje van Raffles ook ditmaal weder uit op een gevaarlijk avontuur, zooals zijn trouwe vriend Charly Brand, die hem als burggraaf Grasham vergezelde, zuchtend moest erkennen.

De derde man was niemand anders dan James Henderson, de trouwe chaffeur van John Raffles, die hem letterlijk aanbad, die een levendig aan-

deel had genomen in verschillende gevaarlijke ondernemingen van den Grooten Onbekende, en die, als het noodig was, gaarne voor den man, die hem het leven had gered, den dood zou zijn ingegaan.

Het begon reeds langzaam te dagen, toen de wagen met groote snelheid over den tamelijk slechten landweg snelde, die van Ajaccio naar Bastia voert.

En de zon verrees juist boven de kim toen de auto de havenstad binnenreed, waar Raffles haar stalde in de eenige garage, welke de stad rijk was, en die bij een der groote hotels behoorde.

Raffles had zijn vliegmaschine ondergebracht in een groote, op dat oogenblik leegstaande schuur van plaatijzer, die hem verhuurd was door den eigenaar, en waarvan hij den sleutel bezat.

Deze loods lag een weinig terzijde van den weg, dicht bij de stad, en was zeer gemakkelijk te bereiken.

En hier was „De Duivel der Lucht,” de won-

derbaarlijke vliegmaschine van Raffles, ontsproten aan zijn eigen vindingrijk brein, en welke de duizelingwekkende snelheid van ruim 500 kilometer per uur kon ontwikkelen, veilig ondergebracht.

Nog liet zich geen levende ziel op wegen of akkers zien, daar het nauwelijks drie uur was, en zonder dat iemand er getuige van was, konden de drie mannen het vliegtuig uit de loods naar buiten rollen.

En daar stond nu de sierlijke, ranke vliegmaschine, bijna geheel uit aluminium vervaardigd, en van een eigenaardig, sierlijk model, op het weiland, hetwelk onmiddellijk aan de schuur grensde.

Henderson keek alles nog eens goed na, en Charly Brand en Raffles overtuigden zich dat er zich wapens aan boord bevonden, en nog eenige andere voorwerpen, welke ze bij hun gevaarvolle onderneming wel eens noodig konden hebben.

De deur werd weder op slot gedaan, en de drie mannen klommen aan boord van den „Duivel der Lucht”.

Raffles greep een kleinen hefboom, haalde dien over, en onmiddellijk begon de, door electriciteit in beweging gebrachte schroef, met groote snelheid te draaien.

Over een afstand van nauwelijks vijf meter, schoof het toestel over den ongelijken bodem voort, en toen verhief het zich pijlsnel en bijna rechtstandig in de lucht.

Raffles liet de machine snel tot groote hoogte stijgen, groote kringen beschrijvende, en zonder nog de hoogste snelheid te ontwikkelen, en pas toen hij zich op een hoogte van bijna twee duizend meter bevond, en de machine zich dus ternauwernood als een stip zou voordoen voor degenen die zich op aarde bevonden, draaide hij aan een klein handwiel, waardoor de snelheid aanzienlijk toenam, en even later suisde de vliegmaschine door de lucht met de vervaarlijke snelheid van 500 Kilometer in het uur of ruim 140 meter in een seconde, een snelheid, waarnaast die van den snelsten bliksemrein volkomen in het niet valt, en die slechts geëvenaard wordt door den snelst vliegende vogel, zooals enkele soorten postduiven en zwaluwen.

Raffles hield aanstonds koers in Zuidelijke richting, en het duurde niet lang of hij bevond zich boven het gebergte, hetwelk Corsica bijna over zijn geheele oppervlakte bedekt, van kust tot kust.

Hij hield de machine op dezelfde hoogte, totdat hij, nauwelijks een kwartier na te zijn opgestegen, wist, dat hij zich ongeveer bevinden moest op de plek, waar den avond te voren de aanval op de beide reiskoetsen had plaats gehad.

Toen begon hij langzaam in groote kringen te dalen, en Charly bracht zijn sterk vergrootenden kijker aan het oog, waarmede hij zorgvuldig den omtrek begon af te zoeken.

Opnieuw had Raffles de snelheid aanzienlijk verminderd, die thans ternauwernood 120 Kilometer per uur bedroeg.

Het gebergte was hier zeer grillig gevormd, woest, en schier ontoegankelijk.

Steile pieken werden afgewisseld met zachtglooiende heuvels, en hier en daar waren bergweiden zichtbaar, die voor een koenen vlieger als Raffles, die wist wat hij van zijn machine kon vergen, zeker een gunstige landingsplaats zouden opleveren.

Raffles had de hoogte, waarop hij vloog, nauwkeurig afgemeten, teneinde de hoogste bergtoppen te vermijden, en de machine zweefde thans op een hoogte van omstreeks 800 Meter.

Zich telkens een weinig verplaatsende in Zuidelijke richting bleef Raffles in groote cirkels rondvliegen, tot Charly eensklaps een kreet liet hooren, en naar beneden wees.

De „Duivel der Lucht” bevond zich op dat oogenblik boven een languitgerekt, maar smal dal, waardoor zich een riviertje kronkelde, en in het midden van dat dal had Charly door zijn verreijker een aantal menschen en paarden ontdekt, die geen twijfel hoegenaamd overlieten aangaande hun aard, — het kon niet anders, of hij had daar het kamp van Romanetti, den rooverhoofdman, ontdekt.

Ook Henderson, die voortreffelijke oogen had, bespeurde al spoedig, zonder een kijker noodig te hebben, het kamp daar beneden.

Charly tikte Raffles even op den schouder, wees naar beneden, en schreeuwde hem toen in het oor:

— Daar zijn zij — juist onder ons!

Raffles had geen nadere aanwijzing noodig.

Hij keek aanstonds rond naar een landingsplaats, en had die tamelijk spoedig gevonden in een bergplateau, omstreeks een kilometer lang, en bijna half zoo breed, dat zich terzijde van het dal op een hoogte van 200 meter verhief.

Met groote behendigheid sturend, en in groote

cirkels dalend, wist Raffles zijn vliegmaschine juist boven de hoogvlakte te brengen, die tamelijk vlak bleek te zijn, en bedekt was met een weelderig grastapijt.

Spoedig raakten de wielen de grond, en eenige seconden later was de „Duivel der Lucht” veilig geland, ongeveer juist in het midden van den platten bergtop.

Van het kamp was op dit oogenblik volstrekt niets meer te ontdekken, maar Charly had de plek, waar het zich bevond, nauwkeurig in zijn geheugen geprent, en hij wist nu welke richting Raffles zou moeten inslaan om het te kunnen terugvinden.

De drie reizigers waren uit het toestel gestegen en begaven zich thans naar den rand van de hoogvlakte, in de richting, waar Charly het eerst de kampplaats der roovers had ontdekt.

En toen zij den rand bereikt hadden, konden zij een blik werpen in een zeer uitgestrekt dal, van langwerpigen vorm, voor een groot gedeelte bedekt met boomen en hoog opgaand struikgewas.

Op de meeste punten was het dal zeer dicht begroeid, en het bood inderdaad een voortreffelijke schuilplaats op voor Romanetti en zijn mannen, want niet alleen lag het dal goed verborgen, maar het scheen ook verscheidene uitgangen te hebben, waarvan Raffles en zijn beide tochtgenooten er op zijn minst drie duidelijk konden onderscheiden.

Wegen zag men in het geheel niet, en het leek op het eerste gezicht onmogelijk, hier van paarden gebruik te maken, en toch moest dit geschied zijn, daaraan viel niet te twifelen, want Charly Brand had duidelijk door zijn kijker eenige dozijnen paarden rustig bij elkander zien grazen.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Het was nauwelijks vier uur in den morgen.

Hij dacht een oogenblik na, en zeide toen, met uitgestrekte hand in de verte wijzend:

— Daar moeten zij zijn, daarginds, achter die terreinplooi, en verborgen door dat wilde bosch. De moeilijkheid zal hierin schuilen, zonder onzen hals te breken van deze hoogvlakte naar het dal af te dalen.

— Misschien bevindt zich wel ergens een bergpad, Mylord! merkte Henderson op.

— Ik hoop het, James — anders zou het een lastige klauterpartij worden, hernam Raffles. De

helling van onzen heuvel schijnt mij, althans aan dezen kant, tamelijk steil te zijn!

Zonder tijd te verliezen begonnen de drie mannen, steeds langs den rand van het plateau gaande, te zoeken naar een plek, waar de afdaling zonder gevaar kon plaats hebben, en eindelijk hadden zij die gevonden op een punt, waar de helling veel minder steil was, en waar een door de natuur gevormd pad naar beneden scheen te voeren.

— Ben je van plan om de vliegmaschine hier achter te laten? vroeg Charly Brand eenigszins ongerust.

— Zonder twijfel! antwoordde Raffles. Waar zouden wij haar anders moeten laten! Om er mee op den bodem van de vallei te dalen zou zelfmoord zijn — overal zijn boschjes, en de steenachtige bodem is zeer ongelijk. Ik ben echter overtuigd, dat onze trouwe machine volstrekt geen gevaar loopt, want op de plek waar zij thans staat, is zij volkomen onzichtbaar voor iedereen die zich in de vlakte bevindt.

— Alles goed en wel — maar de bandieten moeten ons toch in de lucht hebben gezien.

— Zij zullen nog wel slapen, Charly! Ik erken echter, dat zij natuurlijk wachtposten zullen hebben uitgezet, en daar het reeds licht was toen wij daalden, is de mogelijkheid niet buitengesloten, dat een van die kerels ons in de lucht gezien heeft, maar dat zij zouden hebben kunnen nagaan waar wij geland zijn — dat klinkt mij al zeer onwaarschijnlijk in de ooren! Evengoed als hun kamp thans voor ons oog verborgen is, moet het punt waar wij gedaald zijn ook voor hen onzichtbaar zijn! Voor alle zekerheid echter zullen wij een onmisbaar stuk van de machine demonteerden, ofschoon ik overtuigd ben dat het een noodelooze voorzorgsmaatregel is, want ik zou wel eens willen weten, wie de „Duivel der Lucht” zou kunnen besturen, behalve wij drieën! En nu niet langer gepraat, maar ons van wapens voorzien, en dan op weg!

— Nog een oogenblikje, Edward! hernam Charly, terwijl hij zijn hand op den arm van den Grooten Onbekende legde.

— Wat is er, Charly?

— Weet je dat we daar tegenover omstreeks zestig bandieten komen te staan?

— Daaromtrent! antwoordde Raffles lakoniek.

— En kan je dat niet afschrikken?

— Geenszins! Ik denk die kerels wel in be-

dwang te kunnen houden — en daarenboven, als het waar is wat men van Romanetti vertelt, dan is hij niet van ridderlijkheid ontbloot, en dan zal hij zijn ondergeschikte noodzaken, de ontvoerde jonge vrouw weder uit te leveren. Het spreekt immers vanzelf dat wij niet kunnen dulden dat een onzer landgenooten onteerd wordt door een van die bruine schavuiten!

— Maar Romanetti zal woedend zijn, omdat wij een van zijn schuilplaatsen ontdekt hebben.

Raffles haalde de schouders op en zeide bedaard:

— In 's hemelsnaam — daar moeten wij ons dan in schikken! Dan moet hij maar naar een andere schuilplaats omzien!

Charly schudde het hoofd, maar hij begreep maar al te goed, dat het plan van den stoutmoedigen avonturier onwrikbaar vaststond, en dat het tot niets zou dienen, te trachten, hem daarop weder terug te laten komen.

De eer, en misschien het leven van een jonge vrouw stonden op het spel — en dan wist Raffles niet van weifelen!

Aanstands werden dus de noodige maatregelen genomen.

De drie mannen keerden naar de vliegmaschine terug, overdekten haar met een grijsgroen, dun maar voor water ondoordringbaar zeil, zoodat het thans nog veel moeilijker zou vallen, het toestel van de grijze rots en den groenen bodem te onderscheiden, voorzagen zich van wapens, — en daarna begonnen zij hun gevaarvollen tocht, die voor hen wellicht zeer ernstige gevolgen kon hebben.

Zij richtten hun schreden weder naar het rotspad, hetwelk zij zoeven ontdekt hadden, en de afdaling begon.

Afgezien van enkele losse rotsblokken, en ronde keien, die het gaan over dit pad tamelijk lastig maakten, leverde de afdaling geen gevaar op.

Toch duurde het ruim een half uur voor de drie ondernemende mannen den bodem van de vallei bereikt hadden.

En van dat oogenblik af waren zij uitsluitend aangewezen op hun compas, want bijna onmiddellijk bevonden zij zich onder hooge boomen, die het uitzicht belemmerden, of wel zij moesten zich een weg banen door hoogopgaand, ruig struikgewas, en het was maar goed, dat zij hun lederen motorjassen hadden aangehouden, want velen dier struiken waren voorzien van scherpe doornen.

Het gras kwam hun op sommige plekken tot aan de knieën, en een paar malen moesten zij een smallen stroom doorwaden, die om dezen tijd van het jaar slechts weinige voeten diep was.

Telkens wanneer zij een lagen heuvel moesten beklimmen, namen zij de grootste voorzorgsmaatregelen in acht, want niemand kon zeggen of zich aan gene zijde van den heuvel het kamp van de bandieten niet zou vinden.

Zoo naderden zij langzaam het doel van hun tocht, en het was reeds vijf uur in den morgen, terwijl de zon reeds boven de kim was verschenen, toen Charly, die vooruit ging, en zich een weg baande tusschen het geboomte van een dicht bosch, plotseling stilhield, zijn hand ter waarschuwing ophief, en zich ineens op den grond liet vallen, welk voorbeeld aanstands door zijn beide metgezellen werd gevolgd.

Eenigen tijd bleef Charly onbeweeglijk liggen, terwijl hij blijkbaar ingespannen naar een of ander punt in de verte keek, en toen keerde hij terug, op zijn buik voortkruipend, totdat hij zich bij zijn beide metgezellen gevoegd had.

— Wat is er? vroeg Raffles op zachten toon, zoodra Charly hem weder bereikt had.

— Wij zijn er! antwoordde de jonge man op zachten toon. Ik heb een van hun schildwachten gezien, op geen honderd passen hier vandaan.

— Wat doet de man? vroeg Raffles.

— Hij zit met zijn rug tegen een boom geleund zijn pijp te rooken — en dat is geloof ik alles!

— Zal ik even naar hem toegaan, Mylord? bood Henderson met een minzaam glimlachje aan.

Raffles wierp den reus een schuinschen blik toe, en antwoordde toen meesmuilend:

— Wij zullen liever gezamenlijk gaan, James, als je er niets op tegen hebt! Het spijt mij dat ik het moet zeggen, maar soms treedt je wel een weinig al te hardhandig op, zonder noodzaak!

— Neem mij niet kwalijk Mylord, maar ditmaal — verdedigde de reus zich. Die kerel is een bandiet, en niemand kan zeggen, hoeveel menschen hij al vermoord heeft!

— Zoo is het Henderson! hernam Raffles bedaard. En juist omdat niemand dat kan zeggen, zullen wij niet aanstands met paardemiddelen optreden! Wanneer de man zich verzet of wanneer wij ons leven moeten verdedigen, is het nog altijd tijd genoeg, om hem onschadelijk te maken!

— Maar ik wilde hem volstrekt niet dooden Mylord! hernam Henderson gekrenkt. Ik wilde hem alleen maar beletten, dat hij ons schade zou kunnen berokkenen!

— Dat geloof ik gaarne, Henderson, hernam Raffles — maar jij kent je eigen kracht niet, en wanneer jij iemand tot zwijgen wilt brengen, gebeurt dat wel eens op een manier, die het hem onmogelijk maakt, nog ooit een mond open te doen!

De reus bromde nog iets voor zich heen, maar hij deed er verder het zwijgen toe, want hij wist maar al te goed, dat Raffles gelijk had.

— Het is gespuis, en hoe meer er van wordt opgeruimd, hoe beter het is, mompelde hij voor zich heen. Ik geloof dat ik een goed werk zou doen, als ik eens opruiming hield onder die beesten! Maar als Mylord er anders over denkt...

De reus beëindigde zijn zin niet, maar haalde de schouders onmerkbaar op, en schikte zich in het onvermijdelijke.

Raffles dacht een oogenblik na, en zeide toen:

— Het is bijna zeker dat de bandieten thans allen ontwaakt zijn, en er valt natuurlijk niet aan een overrompeling te denken! Dat is ook nooit mijn doel geweest! Ik wil eens ronduit met dien Romanetti spreken, en hem verzoeken, dien schelm van een Farrucio te bevelen, de jonge vrouw die hij ontvoerd heeft, aan ons uit te leveren!

Charly had moeite een kreet van verbazing terug te houden, en daarop vroeg hij op een toon van ongeloof:

— Ben je dat werkelijk voornemens? En denk je dat het iets zal helpen? Geloof je werkelijk, dat Romanetti ons ongedeerd zal laten gaan?

— Dat laatste kunnen wij in ieder geval afwachten, antwoordde Raffles — en ik zie niet in, wat die rooverhoofdman er bij zou kunnen verliezen, door ons althans behoorlijk antwoord op onze vraag te geven!

Charly wilde nog een opmerking maken, maar een gebaar van Raffles legde hem het zwijgen op.

En ofschoon de jonge man de overtuiging had, dat het avontuur ditmaal slecht zou afloopen, zoo dacht hij er toch niet aan, nog een aanmerking te maken — Raffles had aldus besloten — en naar zijn plannen zou gehandeld worden.

Raffles deelde op zachten toon eenige bevelen uit, en daarop slopen de drie mannen, waarbij

Raffles en Charly vooruit gingen, op den niets vermoedenden schildwacht toe.

De man scheen geen oogenblik te bevroeden, dat er eenig gevaar kon dreigen, en hij bleef rustig zijn pijpje rooken, nu en dan voor zich uit op den grond turend.

De bodem steeg onmerkbaar, en Raffles begreep, dat het kamp zich waarschijnlijk zou bevinden aan de andere zijde van den lagen heuvel, op welks top de schildwacht zijn plaats had gekozen.

Toen Raffles, die vooraan ging, ternaauwer-nood vijf meter van den man verwijderd was, en door het hooge gras op hem toekroop, scheen de bandiet eindelijk onraad te bespeuren.

Hij wendde het hoofd snel om in de richting, vanwaar hij eenig gerucht had meenen te hooren, en op hetzelfde oogenblik greep hij met een gebul van woede naar zijn geweer, dat onder het bereik van zijn hand met den loop tegen een boom leunde.

Maar Raffles was vlugger geweest.

Reeds was zijn revolver dreigend op het hoofd van den schildwacht gericht, en bevelend klonk het:

— Beweeg u niet, of gij zijt een kind des doods!

Raffles had Fransch gesproken, en de bandiet bleek deze taal voortreffelijk te verstaan, want hij liet snel de hand zakken, welke hij reeds naar zijn geweer had uitgestrekt.

Charly was opgesprongen, ijde op het wapen toe, nam het met een vlugge beweging weg en ontladde het, terwijl Raffles den roover steeds met zijn revolver in bedwang hield.

— Neem hem ook zijn revolver maar af, zeide Raffles, ditmaal in het Engelsch, en het volgende oogenblik zag de schildwacht zich zijn zwaren zesloops revolver ontnemen, die hij in den achterzak van zijn lederen broek droeg.

— Ziezoo, nu kunnen wij praten, hernam Raffles glimlachend, terwijl hij zich tot den bandiet wendde, die hem tandenknarsend van onder zijn borstelige wenkbrauwen aanstaarde. Gij houdt ons zeker voor politiebeampten?

— Wat zoudt gij anders zijn? bromde de bandiet norsch.

— Een vergissing, waarde vriend! wij zijn eenvoudig toeristen — die gaarne eens zouden willen praten met uw werkgever, mijnheer Romanetti!

Hoofdstuk V.

Op het spoor der ontvoerde vrouw.

De bandiet keek Raffles aan, alsof hij zijn ooren niet vertrouwde, en herhaalde toen langzaam:

— Gij wilt Romanetti spreken? Hier? Op dit oogenblik?

— Zooals gij zegt vriend! gaf Raffles ten antwoord.

— En is dit dan de wijze, waarop gij dat doel tracht te bereiken? hernam de bandiet hoonend.

— Ik erken dat mijn wijze van optreden wellicht een weinig ongewoon is, hernam Raffles lakoniek, maar ik vreesde, dat gij wel eens zoudt kunnen weigeren, aan ons verzoek gevolg te geven, om ons naar Romanetti te geleiden!

— Dat zou ik zeker! riep de schildwacht woest uit. Denkt gij soms met den eersten den besten te doen te hebben? Gelooft gij dat Romanetti voor iedereen klaar staat, die hem wil spreken? Al zou de kroon in persoon komen — er zouden heel wat formaliteiten vervuld moeten worden, alvorens hij bij den chef werd toegelaten.

— Iets dergelijks had ik verwacht, hernam Raffles kalm, en juist daarom ben ik maar zoo vrij geweest, u te verrassen! Gij zult thans zeker niet weigeren, ons bij uw patroon aan te dienen!

De bandiet wierp Raffles een blik van machteloos haat toe, en scheen naar een middel te zoeken, zijn medeplichtigen te waarschuwen dat er verraad dreigde.

Aan schreeuwen viel blijkbaar niet te denken want daartoe was het kamp te ver verwijderd — men zou daar alleen een gewerschot hebben kunnen hooren.

En toen hij dit bedacht, haalde hij de schouders op, na even vruchteloos zijn hersens te hebben ingespannen, en zeide:

— Gij kunt met mij doen wat gij wilt — ik steek mijn hoofd niet in den muil van den leeuw — gij moet maar zien hoe hij het alleen opknapt!

— Misschien gelooft gij wel, dat wij niet weten waar het kamp zich bevindt? vroeg Raffles op spottenden toon. Als dat zoo is, moet

ik u uw illusie ontnemen — ik weet zeer goed, dat uw makkers zich aan de andere zijde van den heuveltop, achter ginds boschje bevinden! Ik denk dat een kwartier loopen wel voldoende zal zijn!

En daar de bandiet zweeg, en woedend op zijn dikken knevel beet, ging Raffles voort:

— Wij kunnen dus uw hulp zeer wel ontberen — ofschoon ik toegeef, dat ik er de voorkeur aan had gegeven, wanneer ik mij behoorlijk had kunnen laten aandienen! Nu dat niet het geval is — — —

Raffles kon niet uitspreken.

De bandiet, die onmerkbaar was naderbij gekomen, had zich zeer snel gebukt, klaarblijkelijk met het doel, de beweging te volbrengen, welke in den volksmond wordt aangeduid met den naam „scheppen.”

Maar de man had met een al te sterke tegenpartij te doen!

Met een bliksemsnelle beweging hief Raffles de rechterknie op en trof hiermede den bandiet met zulk een kracht juist tegen de kaak, dat de man zonder een kreet te slaken als een blok omviel, en roerloos bleef liggen.

— Bravo! riep Charly vol bewondering uit. Dat was een knock-out, zooals ik er niet vaak gezien heb!

— Bind den man spoedig — nu hij ons niet wil voorgaan, is het ook volstrekt niet noodzakelijk dat hij ons volgt! zeide Raffles. Wie weet zou hij, indien wij hem hier hadden achtergelaten, snel een van de andere schildwachten zijn gaan waarschuwen, die zich ongetwijfeld hier in de buurt moeten bevinden, en die kerel, die nog over zijn wapens beschikt, zou ons verraderlijk van achteren kunnen neerschieten!

— En u heeft me willen beletten, Mylord, even met dien schobbejak te praten, riep Henderson op een toon van verwijt uit, die Raffles deed glimlachen, en Charly in een schaterlach deed uitbarsten.

De bewusteloze bandiet werd in een ommezien gebonden, zoodanig, dat het hem onmogelijk

lijk zou vallen, zich anders dan sprongsgewijze en dan nog maar zeer langzaam te bewegen.

Zoodra dit gedaan was, hervatten de drie mannen den tocht, dien zij een oogenblik hadden moeten onderbreken.

De drie mannen gingen nu zeer voorzichtig voorwaarts, totdat zij den top van den lagen heuvel hadden bereikt.

Maar ook hier viel nog niets van het kamp te bespeuren.

Waarschijnlijk bevond zich dit aan gene zijde van een klein bosch, waarvan de zoom zich op ongeveer een kilometer afstand van den top van den heuvel bevond.

En van dit oogenblik af was de tocht niet zonder gevaar, want de heuvelhelling was slechts hier en daar met laag kreupelhout begroeid, en het was geenszins onmogelijk, dat zich in het boschje gewapende bandieten ophielden, die misschien wel bevel hadden gekregen, zonder eenige waarschuwing te schieten op iederen vreemdeling, die zich vertoonde.

De drie mannen wierpen zich dus op hun buik, en kropen door het hooge gras voorwaarts, de revolver in de vuist, en op alle gebeurlijkheden voorbereid.

Zij slaagden er echter in, ongezien den zoom van het boschje te bereiken, en nu konden zij zich oprichten, en zonder al te veel gevaar verder gaan, want het bleek dat de stammen hier tamelijk ver uit elkander waren geplaatst, en zoo dun, dat het niet mogelijk zou zijn, er zich achter te verbergen.

Het was hier zeer stil, en de drie mannen zorgden er dus voor, niet op doode takken te trappen, terwijl zij slechts fluisterend met elkan- der spraken.

Nog een kwartier — toen werd het bosch steeds ijler — en eensklaps ontwaarden zij door het struikgewas heen een aantal vrij groote tenten, eenige kampvuren, en ook een dozijn bandieten, die er om heen waren gegroepeerd, deels hun ontbijt nuttigend, deels lui op den rug uitgestrekt, en een pijp of sigaret rookend.

De tenten waren geplaatst op een soort weide, die slechts aan deze zijde door boomen en struikgewas scheen te worden begrensd, terwijl zij aan den tegenovergestelden kant onmiddellijk overging in de rotshelling.

Het was duidelijk, dat de roovers zich hier volkomen veilig gevoelden.

Een weinig afgezonderd van de anderen stond een groote, fraaie tent, waarboven een zwarte vlag wapperde, en waarvan de voorzijde half was opengeslagen.

Daarvoor stond een klein klaptafeltje, en daarnaast een vouwstoel, van bonte kussens voorzien.

En in dien stoel, de beenen over elkaar geslagen, zat, of liever lag Romanetti in eigen persoon!

Hij was in zijn hemdsmouwen, want het was reeds zeer warm, maar in zijn gordel stak een breed mes, en op zijn rechterheup hing een revolvertasch, waaruit de kolf van een colt stak.

Romanetti had blijkbaar zooeven ontbeten, rookte een sigaret, en las op zijn gemak een courant.

Het zag er alles zoo onschuldig uit, dat men een oogenblik moeite had, te gelooven, met een der gevaarlijkste boosdoeners van den modernen tijd te doen te hebben, en niet met een onschuldigen badgast, die zich voor zijn optrekje vermeide in zijn vacantiegenietingen.

Raffles had den rooverhoofdman het eerst gezien, wees hem zijnen beiden metgezellen met den vinger aan, en fluisterde:

— Daar zit onze man! Een ware idylle! Maar stil eens — wat gaat hij nu doen?

Er waren een paar mannen op den Chef toegetreden, die zooeven uit zijn tent te voorschijn waren gekomen, en die ieder een zak droegen, welke tamelijk zwaar scheen te zijn.

Een hunner maakte zijn zak los, en schudde den inhoud uit op het tafeltje, dat voor Romanetti stond.

— Waarschijnlijk de buit van gisteren! her- nam Raffles op zachten toon. Onze vriend schijnt de kas te gaan opmaken!

Inderdaad, Romanetti had zijn stoel wat naar voren getrokken, boog zich nu over de tafel heen, en was het volgende oogenblik druk bezig met het tellen van goudstukken en bankbiljetten, waarvan het aantal nauwkeurig scheen te worden genoteerd in een klein kasboek, en het sorteeren van sieraden.

Raffles zag dit interessante spel een oogenblik aan, en bromde toen een weinig ongeduldig voor zich heen:

— Dat kan laat worden! Ik heb niet veel lust te wachten, tot onze vriend met dat belangwekkende werkje klaar is! Kom mee, vrienden —

wij zullen onze opwachting bij den heer Romanetti gaan maken.

De tocht werd voortgezet.

Nog een zestigtal schreden — en de drie mannen stonden aan den zoom van de weide, waarop het kamp der bandieten was opgeslagen.

Nu pas kregen eenige der roovers de drie vreemdelingen in het oog.

Zij waren aanstonds op de been en snelden op hen toe.

Maar Raffles had zijn schreden eenigszins verhaast, en reeds stond hij, door zijn beide makkers vergezeld, voor Romanetti.

Hij nam zijn vilten hoed af, dien hij tegen zijn motorkap verruild had, maakte een buiging, en vroeg op den eenvoudigsten toon van de wereld:

— Heb ik de eer en het voorrecht, met den heer Romanetti te spreken?

Romanetti keek snel op — en de juweelen oorhanger, dien hij juist met aandacht beschouwde, ontviel aan zijn vingers.

Hij werd zeer bleek, daarop vuurrood, en zijn oogen kregen een woeste uitdrukking.

Hij sprong met zooveel drift op, dat hij bijna het tafeltje met de gestolen sieraden had omgeworpen, tastte naar zijn revolver, en schreeuwde op heeschen toon:

— Wat heeft dat te beteekenen? Wie zijt gij? Hoe komt gij hier?

Hij scheen het antwoord niet eens af te wachten, maar keek rond als een getergde leeuw, terwijl zijn oogen bliksems schoten — en de bandieten die naderbij waren gekomen, keken schuw voor zich, en deinsden achteruit als geslagen honden.

Want hun meester scheen hun allen te vragen, hoe het mogelijk was, dat een vreemdeling tot hem kon doordringen, zonder er het leven bij in te schieten!

Raffles had de beweging van den bandiet goed gezien, maar zijn stem klonk nog even hoffelijk en kalm, toen hij voortging:

— Laat uw revolver maar zitten, mijnheer Romanetti! Foei! Gij zijt door zestig vastberaden mannen omringd, — wij zijn slechts met ons drieën! Het is waar — wij zijn goed gewapend — wij zijn geen al te slechte schutters — maar toch, de overmacht is wel wat groot, nietwaar?

Romanetti scheen dit ook in te zien, want hij liet de kolf van zijn revolver, die hij reeds

omklemd had, weder los, en zeide op gesmoorden toon:

— Gij hebt gelijk, vreemdeling! Als ik het niet wil, dan verlaat gij niet levend mijn kamp! Zeg mij eerst, hoe gij hier zijt gekomen!

— Van gindschen heuvel, mijnheer Romanetti! antwoordde Raffles, met een verklarend handgebaar.

— En — mijn schildwacht heeft u ongehinderd laten passeeren? riep de rooverhoofdman met vlammen blik, Dat zal hem berouwen!

— Neen, gij moogt er den man geen verwijt van maken, mijn waarde heer! hernam Raffles haastig. Ik verzeker u, dat hij heeft gedaan wat hij kon om ons tegen te houden, maar, om uw eigen woorden te gebruiken: de overmacht was te groot! Wij hebben hem kunnen overvallen!

— Hebt gij hem — gedood? riep Romanetti op woesten toon.

— Waarvoor ziet gij ons aan? Voor sluipmoordenaars soms? vroeg Raffles op koelen toon, terwijl hij den bandiet van uit de hoogte aankeek. Wij hebben hem slechts machteloos gemaakt — er is geen haar op zijn hoofd gekrenkt! Romanetti zweeg.

Hij speelde zenuwachtig met zijn gouden horlogeketting, en zijn zwarte oogen dwaalden zoekend rond, als zochten zij naar een slachtoffer om daarop zijn woede te kunnen koelen.

Toen keek hij Raffles strak aan, en vroeg op korten toon:

— Zeg mij wie gij zijt, en hoe gij dit kamp ontdekt hebt! En dan wil ik weten, wat gij van mij wilt!

— Gij vraagt wel wat veel op eens, mijn waarde heer, en ik weet zelfs niet, of ik u op al die vragen wel kan antwoorden! hernam Raffles kalm. Wie ik ben? Een Engelschman — evenals mijn beide metgezellen. Hoe ik uw kamp ontdekt heb? Dat is een klein geheimpje, dat ik liever voor mij houd! De derde vraag is echter het meest belangrijk — en die wil ik u ook aanstonds beantwoorden. Ik kon namelijk een beroep doen op uw gevoel van eer! Ik zal kort zijn. Een uwer mannen heeft bij den overval, welke gisterenavond op de reiskoetsen gepleegd werd, of beter gezegd daarna, een lid van het reisgezelschap, een bevallig, pas gehuwd Engelsch vrouwtje ontvoerd — met een doel dat ik u wel niet nader zal behoeven te verklaren. Welnu, wij hopen nog bijtijds te zijn

gekomen, om te beletten dat die man zijn plan volvoert!

Romanetti had met gefronste wenkbrauwen naar deze korte uiteenzetting geluisterd, en antwoordde nu op gedempten toon, terwijl hij zenuwachtig op zijn lippen beet:

— Gij moet u vergissen, mijnheer — er zijn hier geen vrouwen in het kamp — ik laat dit ook nimmer toe, zolang wij aan het werk zijn. Wanneer gij wilt, kunt gij u persoonlijk overtuigen van de waarheid mijner bewering!

— Ik heb ook niet gezegd dat zij hier was! hernam Raffles afgemeten. Wanneer de schurk, die haar ontvoerde, na haar echtgenoot zwaar te hebben gewond, overtuigd is, dat gij nooit zoudt toestaan, dat hij zijn buit binnen in het kamp bracht — dan heeft hij haar natuurlijk op een andere plek verborgen!

Even heerschte er zwijgen.

Romanetti had den stoutmoedigen indringer strak aangekeken, met een flikkering van woede in zijn donkere oogen, en hernam nu:

— Wie was de man die het deed?

— Het was de zoogenaamde gids, die het reisgezelschap verraderlijk in een hinderlaag heeft gelokt, en dus ook de onmiddellijke oorzaak is geweest, dat een der reizigers werd doodgeschoten, terwijl een andere zwaar gewond werd. Zijn naam is Farrucio.

— Ik zou u aanraden, vreemdeling, een weinig op uw woorden acht te slaan, wanneer gij over mijn optreden spreekt! riep de rooverhoofdman op heftigen toon.

— Aha! Ik zie het al — gij hebt zeker iets tegen het woord „verraderlijk“! hernam Raffles bedaard. Inderdaad, dat moet ook niet zeer aangenaam in de ooren klinken van een man, die zich steeds zooveel op zijn ridderlijke eigenschappen laat voorstaan! En toch zal ik die uitdrukking moeten handhaven — het was een hinderlaag, hoe gij het ook wendt of keert! Maar laten wij ons niet ophouden met dergelijke futuliteiten — de hoofdzaak is dat gij Farrucio beveelt, die jonge vrouw onmiddellijk vrij te laten!

— En als ik zou weigeren dat te doen? Als ik zou zeggen, dat het mij niet aangaat, op welke wijze mijn manschappen zich wenschen te vermaken?

— Dan zou ik daar op antwoorden, mijnheer Romanetti, dat men u ten onrechte den naam

van „gentleman“ heeft gegeven! antwoordde Raffles kortaf, en zijn staalgrijze oogen boorden zich in die van den roover.

Een oogenblik scheen het alsof Romanetti zich op den stoutmoedige wilde werpen, die het gewaagd had, hem hier te midden van zijn eigen volgelingen de les te lezen, maar hij wist zich te bedwingen, wierp een blik om zich heen, en zeide toen:

— Ik zal het u bewijzen, vreemdeling, dat gij voorbarig over mij schijnt te oordeelen — ik zal Farrucio in uw bijzijn ondervragen — daar komt hij juist aan!

Inderdaad, de ontrouwe gids werd zichtbaar te midden van zijn kameraden, waarvan eenigen hem blijkbaar hadden gewaarschuwd.

Zijn oogen slikkerden boosaardig, maar voor het overige was hij volmaakt kalm, en zijn gelaat had een onbeschaamde uitdrukking.

Hij trad onbeschroomd nader, toen Romanetti hem wenkte, en bleef, met zijn breedgeranden hoed in de hand, voor zijn chef staan.

De aanvoerder nam hem een oogenblik van het hoofd tot de voeten op, en begon toen op strengen toon:

— Farrucio, deze vreemdelingen zeggen dat gij een vrouw in het kamp hebt gebracht! De vrouw van een ander. Is dat zoo?

— Neen chef! antwoordde Farrucio, zonder zijn oogen neer te slaan. Dat is gelogen.

— Een oogenblikje! kwam Raffles tusschenbeide. Ik heb niet gezegd dat deze man zijn slachtoffer heeft hier gebracht — ik heb er hem slechts van beschuldigd, dat hij haar ontvoerd heeft! Zoudt gij hem dat niet eens willen vragen?

Romanetti wierp hem een boosaardigen blik toe, maar toch stelde hij de vraag:

— Is het waar, Farrucio, dat gij gisterenavond een van de heeren van het reisgezelschap zwaar hebt gewond, en zijn vrouw hebt ontvoerd?

Zonder een oogenblik te aarzelen, antwoordde Farrucio:

— Zoo is het ook, Chef! Ik wist niet dat dit ons verboden was!

Romanetti beet zich op de lippen, en riep op ruwen toon:

— Genoeg! Waar is die vrouw?

— Zij is mij weder ontloopen, Chef! antwoordde de bandiet.

Er lag echter zulk een spottende uitdrukking op zijn gelaat, terwijl hij dit zeide, dat Henderson,

die zich slechts met de grootste moeite scheen te hebben kunnen inhouden, dreigend een stap op hem toetrad, met gebalde vuisten en gefronste wenkbrauwen.

Maar Raffles beet hem in een vreemde, voor de bandieten volkomen onverstaanbare taal, een paar bevelende woorden toe, en aanstonds trad de reus weder achteruit, met een berouwvol gezicht, maar niet zonder dat hij nog eerst een woedenden blik had geworpen op den gids.

Om de lippen van Romanetti vërtoonde zich een vage glimlach, toen hij zich weder tot Raffles wendde en zeide :

— Gij hebt het gehoord, mijnheer ! De schoone hinde schijnt den jager weder ontvloten te zijn. Het spijt mij werkelijk meer dan ik u zeggen kan, dat het zoo moest loopen — maar ik ben er van overtuigd, dat zij zich wel weder bij haar metgezellen zal weten te voegen — zeer verheugd wellicht, dat zij dit belangwekkende avontuur heeft beleefd !

Op het gelaat van den Grooten Onbekende was op dat oogenblik niets anders te lezen dan diepe teleurstelling, en al was Romanetti een goed menschenkenner, hij kon toch onmogelijk nagaan, wat er op dat oogenblik in het binnenste van den ongewenschten bezoeker omging.

Raffles maakte een gebaar van leedwezen, en sprak toen :

— In dat geval moet ik mijn zending natuurlijk als geëindigd beschouwen !

Wanneer de jonge vrouw ontkomen is — dan moeten wij ons in het onvermijdelijke schikken, en ik hoop van ganscher harte dat de ongelukkige niet in het gebergte zal verdwalen ! Mijnheer Romanetti — wij hebben de eer, en daar ons hier verder niets meer te doen blijft, zullen wij zoo vrij zijn, ons weder te verwijderen !

Raffles maakte een buiging voor den rooverhoofdman en reeds wilde hij weder in het kreupelhout terugtreden, toen de scherpe stem van Romanetti klonk, die riep :

— Een oogenblik, Signor !

Raffles wendde zich met een vragenden blik weder om.

Er lag een wrange glimlach om de dunne lippen van het bendevoofd, toen hij vervolgde :

— Ik mag toch niet veronderstellen mijne heeren, dat gij zult heengaan, zonder een klein souvenir bij ons achter te laten ? Een herinnering

aan uw bezoek — hoewel ik dat volstrekt niet gewenscht heb ?

— Een souvenir ? herhaalde Raffles langzaam. Wat wilt gij zeggen ?

— Wel, moet ik nog duidelijker zijn ? Gij hebt daar een fraaie ring aan uw vinger, een uwer metgezellen is de bezitter van een goud horloge, en ik ben overtuigd, dat uw portefeuilles goed gevuld zijn met bankbiljetten, en uw beurzen met gougeld ! Ik stel u voor, dat alles bij ons achter te laten — alleen maar bij wijze van vriendelijk aandenken !

Weer scheen Henderson, die de vraag uitstekend had begrepen, al sprak Romanetti Fransch, een beweging te willen maken, om zich op den bandiet te werpen, en weer hield Raffles hem met enkele woorden terug.

Hij stak de hand in zijn binnenzak, haalde er een fraaie portefeuille van marokkijn leder uit, stelde die Romanetti met een sierlijk gebaar ter hand.

— Ziedaar, mijn waarde heer Romanetti ! antwoordde hij, zonder een zweem van leedwezen of boosheid. Het is niet ons doel een onaangename herinnering bij u achter te laten !

Hierop wendde hij zich tot Charly Brand, en zeide :

— Kom amice — waarop wacht je nog ? — Geef dat horloge onmiddellijk over — mijn ring gaat er ook nog bij ! Ziezoo — dat is alles ! Want de inhoud van onze beurzen heeft niets te beteekenen, mijnheer Romanetti ! En gij zult ons toch zeker niet de schande willen aandoen, ons te fouilleeren, nietwaar ?

Romanetti had de portefeuille geopend, en vluchtig nagezien, en zeide nu, terwijl hij een kort lachje liet hooren :

— Zoo is het wel voldoende ! En maak nu maar spoedig dat gij wegkomt, want ik mocht anders toch nog eens op mijn besluit terugkomen en u tot op het hemd laten uitschudden !

Hij maakte een minachtend gebaar, en wilde zich reeds verwijderen, na den ander den rug te hebben toegekeerd, toen hem iets scheen in te vallen.

Hij draaide zich weder om, en vroeg Raffles, terwijl hij hem onderzoekend aankeek :

— Dat is waar — wilt gij mij nu eindelijk eens zeggen op welke wijze gij mijn schuilplaats zoo spoedig hebt kunnen bereiken ?

— Ik heb u al gezegd, mijnheer Romanetti,

dat ik dit als een klein geheimpje moet beschouwen — en geheimen verraadt men niet!

— Maar weet gij wel dat ge mij in groot gevaar kunt brengen, of mij althans kunt noodzaken, deze plek tegen mijn zin spoedig weder te ontruimen? riep Romanetti op heftigen toon, terwijl zijn zwarte oogen van woede fonkelden.

— Dat alles weet ik, mijnheer Romanetti! Het spijt mij inderdaad, als gij gelooft, daardoor in ongelegenheid te komen — maar de zaak ligt er nu eenmaal toe! Gij kent hier het gebergte op uw duimpje, en ik ben er van overtuigd, dat gij ook elders wel een voortreffelijke kampplaats zult kunnen vinden!

Er lag iets als bewondering in den blik van den rooverhoofdman, toen hij na eenige oogeblikken hernam:

— Ik moet u zeggen, dat gij van een stoutmoedigheid zijt, die aan het ongeloofelijke grenst. Misschien is het juist daarom, dat ik u hier ongehinderd vandaan laat gaan! Het is uw geluk, dat ik er zeker van ben, dat de gendarmes mij toch niet zullen kunnen vinden!

En nu wendde hij Raffles voorgoed den rug toe. Maar deze antwoordde rustig:

— Daar zou ik in uw plaats nog zoo zeker

niet van zijn — want ik heb u wel weten te vinden!

Het volgende oogenblik waren de drie mannen weder in het struikgewas verdwenen.

Zij liepen eenigen tijd zwijgend voort, zooveel mogelijk dekking zoekend, daar het lang niet vaststond, dat Romanetti geen berouw zou krijgen, en hen eenige zijner mannen achterna zou zenden, en zij hielden pas weder stil, toen zij ongeveer een halve kilometer hadden afgelegd.

Henderson was de eerste die iets zeide, en met moeilijk verborgen woede in zijn stem sprak:

— Ik vraag u wel verschooning Mylord — maar als ik iets te zeggen had gehad, dan had ik liever mijn hand afgekapt dan dien schurk met zijn gepommadeerde tronie, al was het maar een penny, af te staan.

— Is het dat wat je hindert, Henderson? vroeg Raffles lachend. Dan kan ik je aanstonds gerust stellen, mijn vriend! Want alle bankbiljetten waren valsch, het gouden horloge was van koper, de groote diamant was van glas — en zelfs de zoogenaamde marokkijn lederen portefeuille was van het ordinairste oorlogsgoed gemaakt dat men zich kan voorstellen, en indien men haar geregeld gebruikte, zou zij binnen een week aan flarden liggen!

Een goed diner is niets zonder een
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk VI.

De gevangene in het hol.

Henderson keek Raffles een oogenblik verbluft aan, en barstte toen in lachen uit.

— Daar hebt gij dien bandiet een prachtige kool gestoofd, Mylord! riep hij uit, Lieve hemel wat spijt het mij, dat ik zijn gezicht niet zal kunnen zien, als hij probeert dat valsche bankpapier uit te geven! En zijn vrouw slaat hem zeker om de ooren, als hij met dien glazen diamant thuiskomt.

— Ik weet niet, Henderson, of onze vriend Romanetti zich mag verheugen in de gelukzaligheden van den echtelijken staat, zeide Raffles glimlachend.

— Hij zal er in ieder geval wel een maitresse op na houden, Mylord — en die slaan meestal nog harder! hernam de reus grinnikend.

Charly, die al dien tijd had gezwegen, vroeg nu op zachten toon:

— Nu onze zending mislukt is, keeren wij zeker aanstonds terug?

Maar Raffles keek den jongen man verbaasd aan en vroeg:

— Wat is dat nu? Heb je dan werkelijk in ernst geloofd, dat die schurk van een Farrucio de waarheid sprak — dat Ellen Keystone hem inderdaad is ontlopen? Dat was natuurlijk maar

een uitvlucht — ik weet zeker dat hij haar ergens heeft verborgen! Daarvoor behoefde men maar op de uitdrukking van zijn valsche tronie te letten!

— Geloof je het werkelijk? riep Charly op levendigen toon uit.

— Ik ben er vast van overtuigd!

— Dus, ons werk is nog niet afgelopen?

— Integendeel, het begint nu pas!

— Wat ben je voornemens?

— Ik wil hier in de buurt blijven, en dien Farrucio bespieden — het is zeer duidelijk, dat de bandiet vroeg of laat, maar waarschijnlijk vroeg, zoodra hij zijn kans schoon ziet, zich weder naar zijn slachtoffer zal begeven!

— Als wij maar niet te laat komen Mylord! bromde Henderson tusschen de tanden, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde.

— Dat hoop ik van ganscher harte, mijn vriend, antwoordde Raffles op ernstigen toon. In ieder geval moeten wij de verblijfplaats van die ongelukkige jonge vrouw trachten te ontdekken, en dat zal niet gaan, of Farrucio moet ons zelf den weg wijzen.

Raffles dacht even na, en vervolgde toen:

— Een onzer moet hier blijven. Daarvoor ben jij het best geschikt, Charly, want jij bent de kleinste. Henderson zal zich intusschen met mij naar de vliegmaschine begeven, en daar zullen wij eenige vermommingen gaan halen, welke ons waarschijnlijk wel te pas zullen komen. Wij zullen er verstandig aan doen wanneer wij ons onkenbaar maken, want het zou leelijk met ons kunnen afloopen, indien de bandieten ons hier opnieuw aantreffen. Ik ben zeker, dat Romanetti er nu reeds spijt van heeft, ons ongehinderd te hebben laten gaan!

— En wie weet hoe spoedig hij ontdekt, dat je hem met dat geld en andere prullen voor den gek hebt gehouden! riep Charly uit.

— Natuurlijk! zei Raffles droogjes.

Raffles en Henderson prentten zich nauwkeurig de plek in het geheugen, waar zij Charly achter lieten, en deze zou zijn schuilplaats voorloopig kiezen in de dicht begroeide kruin van een eeuwenouden, prachtigen eik, vanwaar hij het kamp met behulp van een verrekijker in het oog zou kunnen houden, zonder dat men hem zelf zou kunnen ontdekken.

De kreet van den bergarend zou het sein zijn voor de vrienden, wanneer Raffles en Henderson

wellicht van den goeden weg mochten afdwalen.

Ten slotte werd afgesproken dat Charly, mocht hij Farrucio geheel alleen zien weggaan, den bandiet zou nasluipen, teneinde te zien waar hij bleef.

Charly klauterde niet zonder moeite in den boom, waarbij Henderson zijn onwaardeerbare diensten bewees, en Raffles en de reus vertrokken.

Er verliepen omstreeks twee uren alvorens Charly, die zijn hoogen uitkijkpost geen oogenblik verlaten had, en het kamp voortdurend in het oog had gehouden, op eenigen afstand den kreet van den bergarend vernam.

Hij antwoordde dadelijk, en eenige minuten later zag hij beweging in het struikgewas, en daaruit doken twee gedaanten op, die hij niet aanstonds herkende, ofschoon hij begreep, dat het Raffles en Henderson moesten zijn.

Zij droegen de kleren van de vrijbuiters der bergen, en de reus had met zijn verwarden zwarten baard, zijn bruine huidskleur en zijn lange zwarte lokken een waarlijk schrikwekkend uiterlijk!

Evenals Raffles droeg hij hooge kaplaarzen, een rood hemd, een korte fluweelen broek en een wambuis van dezelfde stof.

In zijn gordel stak een vervaarlijk mes, en een korte, ver dragende buks was aan een riem over zijn schouder gehangen.

Hij droeg een groot pak op den rug, en Charly begreep aanstonds, dat zich hierin zijn eigen kostuum zou bevinden, hetwelk hij aanstonds zou moeten aantrekken.

De twee gewaande roovers traden nu voorzichtig op de open plek, in welks midden zich de eik verhief, en het duurde niet lang of zij hadden Charly op zijn hooge zitplaats ontdekt.

De jonge man krom met de lenigheid van een aap naar beneden, liet zich van den ondersten dikken tak in het gras vallen, en drukte Raffles de hand.

— Valt er iets te melden? vroeg deze aanstonds.

— Volstrekt niets, Edward! antwoordde Charly. Ik meende een oogenblik te hebben gezien, dat er voorbereidselen voor het vertrek werden gemaakt, maar er schijnt weer een tegenbevel te zijn gegeven — Romanetti oordeelt zeker dat er volstrekt geen haast bij de zaak is, en dat hij wel tot vanavond kan wachten.

— En Farrucio?

— Die zit nog altijd kaart te spelen met een paar van zijn makkers, en hij heeft een van hen

reeds tegen den grond geslagen, na een hevige ruzie, waarbij zelfs Romanetti te pas is moeten komen. Ik kon dat alles zeer duidelijk door mijn kijker waarnemen.

— Hij bevindt zich dus nog in het kamp?

— Nog altijd!

— Zooveel te beter! Kleed je dan spoedig aan — trek deze kleederen aan, die je het uiterlijk zullen geven van een echten bandiet — en dan moeten wij het kamp zoo dicht mogelijk zien te naderen, want wij mogen dien schurk van een gids thans vooral niet uit het oog verliezen!

Charly trok haastig de kleederen aan, welke Raffles voor hem had medegebracht, maakte zijn gelaat bruin met behulp van een kleurlooze vloeistof, die echter, na slechts eenige minuten aan de lucht te zijn blootgesteld geweest, bruin opdroogde, versierde zijn bovenlip met een fraai zwart kneveltje, bond een vuurrooden doek om zijn blond haar, zoodat er niets van zichtbaar bleef, en drukte zich den zwartvilten punthoed op het hoofd.

Henderson keek hem bewonderend aan, toen hij gereed was, en zeide toen:

— U lijkt nu precies op een plaatje, dat ik eens in een heel mooi boek gezien heb — „Duisend en Een Nacht” heette het!

— Je bedoelt misschien „Alibaba en de veertig Roovers?” zeide Charly lachend. Ik dank je voor het compliment!

Nadat de kleederen van Charly in een vossenhol waren verborgen, togen de drie mannen dadelijk op weg, op hun buik voortkruipend.

Zij hielden halt op een dicht begroeide plek van het bosch, tamelijk hoog boven het kamp gelegen, en vanwaar zij dit uitstekend konden overzien, zonder gevaar voor ontdekking.

Zij nuttigden hier iets van de meegenomen, verduurzaamde levensmiddelen, scheepsbesluit, ossetong en sardines — en het smaakte hun voortreffelijk, want het was reeds vrij laat in den middag geworden.

En van dat tijdstip af wachtten zij met het geduld van een kat, de revolver bij de hand, den blik steeds op het kamp aan hun voet gericht, waar zij alles duidelijk konden gadeslaan.

Het was omstreeks zes uur in den avond, en reeds begon de vallei zich met schemering te vullen, daar de zon reeds achter de toppen der bergen was verzonken, toen Charly Brand, die

zijn kijker weder voor het oog had gebracht, Raffles aanstootte.

— Farrucio sluipt er tusschen uit! zeide hij zachtjes.

Hij had goed gezien — de bandiet, die eenigen tijd met de handen in de zakken had rondgeslenterd, verliet op dat oogenblik, schijnbaar zonder dat iemand acht op hem sloeg, het kamp.

Hij maakte een tamelijk grooten omweg, en een oogenblik was hij zelfs uit het gezicht verdwenen, maar niet lang daarna kregen de drie bespieders hem weder in het oog, toen hij zich had opgericht, en met haastige schreden een smal pad volgde, dat door het bosch voerde, op ongeveer 150 Meter van de drie mannen verwijderd.

Hij scheen een bepaald doel te hebben, hetgeen duidelijk was te zien aan zijn wijze van loopen.

Zoo snel zij konden, gingen de drie mannen hem achterna, zorg dragend, zoo weinig mogelijk gerucht te maken, en dekking zoekend achter alle boschjes van dicht struikgewas, welke zich op hun weg voordeden.

Hier onder het dichte looverdak was het reeds tamelijk duister, en zij moesten zelfs hun schreden verhaasten, teneinde den bandiet niet uit het oog te verliezen.

De achtervolging had reeds bijna een uur geduurd, en de drie mannen bevonden zich op een woest gebied, bezaaid met zeer groote rotsblokken, toen Charly eensklaps fluisterde:

— Maar voor den drommel — het zijn er twee!

— Dat meende ik ook reeds zooveel te hebben gezien, mijnheer Brand! zeide Henderson op zachten toon. Ik dacht echter dat ik mij vergiste.

— Laten wij ons haasten, vrienden — het bevalt mij niet! liet de gedempte stem van Raffles zich hooren. Zij loopen niet samen — maar de tweede man schijnt Farrucio te volgen!

— Je hebt zoowaar gelijk — en nu geloof ik hem te herkennen — het is de kerel, dien hij bij het kaartspelen heeft neergeslagen!

Raffles antwoordde niet, maar hij verhaastte zijn schreden.

De afstand tusschen de beide bandieten en de drie achtervolgers bedroeg op dat tijdstip nauwelijks honderd meter — maar eensklaps was het, alsof Farrucio en de man die hem volgde,

door de aarde waren verzwolgen — er viel in de steeds meer vallende duisternis niets meer van hen te bespeuren.

Een oogenblik stonden zij in beraad, en toen fluisterde Henderson, die van strijdlust blaakte:

— Ik heb hen het laatst bij dat reusachtige rotsblok gezien, mylord! Daar moeten zij achter verdwenen zijn!

— Kom dan mee, vrienden! zeide Raffles fluisterend. Wij moeten zien wat het is!

Het duurde niet lang of de drie mannen hadden het groote rotsblok bereikt, hetwelk aan den voet van een vrij sterk glooiende rotshelling was neergevallen — maar daar achter bevond zich niemand — ieder spoor van de beide bandieten scheen te zijn uitgewischt!

Maar eensklaps richtten zij luisterend het hoofd op — zij meenden stemmen te hooren, uit de richting van een dicht boschje, halverwege de helling.

Onmiddellijk snelden zij er heen, maar zij had-

den de helft van den weg nog niet afgelegd, of er klonk een doordringende, rauwe gil, dadelijk daarop gevolgd door een duivelsch lachje, en den luiden kreet van afschuw, door een vrouw geslaakt.

Zoo snel zij konden, ijlden de drie mannen voort, en spoedig hadden zij het boschje bereikt.

Zij drongen er in door, en bemerkten dat het den ingang afsloot van een vrij groot hol, dat vaag verlicht werd door een kaarslantaarn.

Achter in het hol, dat ongeveer vier meter diep was, lag een jonge vrouw, aan handen en voeten gebonden.

Het was Ellen Keystone.

Half over haar heen gebogen stond een kerel met een afschuwelijk grijnzend gelaat, en iets meer naar voren lag het beweginglooze lichaam van Farrucio voorover — tusschen de beide schouderbladen stak het heft van een langen, scherpen dolk.

Hoofdstuk VII.

Waar Romanetti het onderspit delft.

Op het hooren van de naderende schreden wendde de ellendeling, die reeds de handen naar de doodelijk ontstelde jonge vrouw had uitgestrekt, zich om, en met een kreet van dierlijke woede tastte hij naar zijn revolver.

Maar reeds was Henderson bij hem.

Hij greep hem in de borst, en slingerde den schurk met zooveel geweld terzijde, dat hij met het hoofd tegen den zijwand van het hol bonsde, en zwaar gewond bleef liggen.

In een oogwenk was Raffles naast de jonge vrouw neergekniel, en met een vlugge beweging sneed hij de koorden door, die haar ellebogen en enkels omsnoerd hielden.

Ellen Keystone scheen half versuft te zijn door deze snelle opeenvolging van gebeurtenissen, en staarde Raffles met groote oogen aan, die zich langzaam met tranen vulden.

En eindelijk kwam het snikkend over haar lippen:

— Ik dank u! Ik dank u! Gij zijt immers vrienden?

— Dat zijn wij, mevrouw! antwoordde Raffles

in het Engelsch. Stel u gerust — wij zijn niet wat wij schijnen — wij zijn vermomd!

— Goddank, dat gij gekomen zijt! snikte de ongelukkige jonge vrouw. Mijn man? Is mijn man hier?

— Neen mevrouw! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Ik mag het u niet verzwijgen dat uw man ernstig gewond werd door den bandiet, die hier door een zijner vijanden voor uw oogen werd neergestoken — maar hij is gelukkig thans buiten gevaar, en gij zult hem spoedig kunnen bezoeken. Wij zullen u aanstonds bij hem brengen! Zeg mij — gij zijt toch ongedeerd?

Raffles had naar de schrammen gezien, die hier en daar over het teedere gelaat en de polsen van de jonge vrouw liepen,

Een vlammend rood steeg in de wangen van Ellen Keystone op, toen zij op fluisterenden toon antwoordde:

— Ik heb met den ellendeling op leven en dood moeten worstelen — want ik begreep waarom hij mij ontvoerd had! Maar ten slotte

deinsde hij toch af — onder het uiten van de vreeselijkste bedreigingen!

— Gij waart toen natuurlijk nog niet gebonden?

— Neen, dat deed hij pas later! Hij zeide dat hij mij wel zou weten te temmen, en dat honger en dorst mij wel wat toeschietelijker zouden maken. Maar ik zweer het u — ik zou liever van honger en dorst zijn omgekomen, dan dat ik tot speelbal zou hebben willen strekken van dien bandiet!

— Ik geloof u, mevrouw! zeide Raffles eenvoudig. Gij zult dus wel zeer verzwakt zijn — gij hebt allereerst behoefte aan voedsel!

— Ik zou liever eerst willen drinken! zeide de jonge vrouw op zwakken toon.

Aanstands verliet Charly het hol weder, en ging zijn veldflesch vullen met frisch water uit het bergstroompje, dat hij zooeven in de onmiddellijke nabijheid had hooren klateren.

Een oogenblik daarna kon de geredde jonge vrouw zich verkwikken met eenige teugen van het koele nat.

Henderson had intusschen het hol doorzocht, en in een hoek een brood en wat schapenkaas gevonden.

En zoo hongerig was de ongelukkige, dat zij zelfs het droge brood en niet meer versche kaas met graagte at.

Raffles keek zwijgend toe, terwijl Ellen Keystone letterlijk op het brood aanviel, en zeide na eenigen tijd:

— Zoodra gij u sterk genoeg voelt, Mevrouw, zullen wij ons op weg begeven, want het is niet onmogelijk dat dit hol ontdekt wordt, en dan zoudt gij opnieuw aan een groot gevaar blootstaan.

— Ik gevoel mij thans reeds krachtig genoeg mijnheer, zeide Ellen, en ik wil hier zoo spoedig mogelijk weg!

Zij had onder het spreken van deze woorden een schuwen blik naar het lijk van den vermoorden bandiet geworpen, die het slachtoffer van de wraakzucht van een zijner bendegenooten was geworden, en huiverde.

— Wij hebben volstrekt geen reden om hier langer te vertoeven dan noodzakelijk is, Mevrouw, hernam Raffles. Denkt gij dat gij zoudt kunnen loopen?

Geholpen door Raffles en Charly stond Ellen Keystone op, en het bleek gelukkig, dat zij sterk genoeg was om te kunnen loopen, al zouden de

beide mannen haar zeker moeten steunen bij het gaan over de rotsachtige bergpaden.

Nu deed zich echter een ernstig bezwaar voor, want het zou in de duisternis en in deze onbekende streek niet gemakkelijk zijn, de vliegma-
chine terug te vinden.

Er zou dus weinig anders op overschieten dan in dezelfde richting weder terug te keeren, totdat men ongeveer de plek bereikt had, waar het kamp der bandieten was opgeslagen.

Vandaar zou het Raffles niet zoo moeilijk vallen ook in de duisternis de hoogvlakte terug te vinden, waar hij zijn vliegma-
chine had achtergelaten.

De tocht nam een aanvang, maar niet dan nadat Raffles den gewonden moordenaar verbonden had en een kruik water naast hem had gezet — want al had hij zijn medemensch uit wraakzucht gedood — Raffles kon het niet over zich verkrijgen, hem hier als een hond te laten sterven.

Zoo snel het onder de gegeven omstandigheden mogelijk was, werd de terugtocht aanvaard, ongeveer tot aan de plek, waar de zware eik stond, welke Charly tot uitkijkpost had gediend.

Alles was hier stil, en niets deed zich hooren dan het zachte ruischen der boomtoppen, nu en dan overstemd door het klagend geroep van een hert in het dichte woud, of door den kreet van den nachtuil.

Hier werd een oogenblik gerust, terwijl de duisternis reeds volkomen was, onder deze dichte bladerenkroon, maar na een half uur werd de tocht hervat, de helling werd beklommen, en tot zijn groote vreugde vond Raffles zijn vliegma-
chine ongedeerd terug.

Er was gedurende den tocht zeer weinig gesproken, want er viel wel iets nuttigers te doen — men moest acht geven op de boomstronken, de verraderlijke steenen, die men op zijn weg aantrof, en de wortels der groote boomen, die hier en daar boven den grond uitstaken.

Maar nu Raffles eindelijk halt hield, stak Ellen, die zeer vermoeid was, maar zich dapper had gehouden, en geen klacht had geuit, hem de hand toe, en zeide met trillende stem:

— Laat mij u en uw metgezellen thans dank mogen zeggen voor hetgeen gij voor mij gedaan hebt, mijnheer! Want thans mag ik mij toch zeker wel als veilig beschouwen, nietwaar?

— Dat vertrouwd ik tenminste, mevrouw! ant-

woordde Raffles. Gij zult binnen enkele minuten te Ajaccio zijn.

— Binnen enkele minuten? herhaalde Ellen in de grootste verbazing. Hoe is dat mogelijk? Ik weet toch zeker dat het vele uren heeft geduurd voor wij deze plek bereikten, en toch maakten de bandieten gebruik van paarden!

Raffles lichtte een tipje op van het zeildoek, dat de vliegmaschine bedekte, en zeide glimlachend:

— Het zal mogelijk zijn door middel van dit toestel, mevrouw! Gij ziet dat het hier op de hoogvlakte nog licht genoeg is om zonder gevaar te kunnen opstijgen! De maan schijnt bovendien zeer helder dezen avond!

— Maar wie zijt gij dan toch, mijnheer, die hier over een vliegmaschine de beschikking heeft, en die de stoutmoedigheid heeft bezeten midden in dit gebergte te landen?

— Dat zult gij waarschijnlijk morgen reeds weten, Mevrouw! antwoordde Raffles op afgemeten toon. Ik kan het u tot mijn spijt thans nog niet zeggen. Wees nu zoo goed plaats te nemen in de machine — wij zullen u vlak bij Ajaccio weder afzetten, zoodat gij onmogelijk zult kunnen verdwalen. Wat ons betreft — wij hebben nog enkele dingen te verrichten — wij moeten nog een appeltje schillen met mijnheer Romanetti en consorten!

Ten uiterste verbaasd, en nadat zij Raffles eenige oogenblikken aandachtig had aangekeken, klom de jonge vrouw in de vliegmaschine, geholpen door Charly.

Raffles wisselde op zachten toon eenige woorden met Henderson, die knikte, en toen kalm plaats nam op een rotsblok, niet ver van den rand van het plateau.

Charly en Raffles bestegen op hun beurt de vliegmaschine, de eerste haalde den kleinen hefboom over, waardoor de schroef begon te draaien, en een seconde later steeg de vliegmaschine pijlsnel de lucht in.

De hemel was volkomen wolkeloos, de maan was vol, en scheen met zooveel luister, dat Raffles volstrekt geen moeite had, zich te oriënteren.

Binnen een paar minuten was hij over den berggordel gevlogen, zoowel als over de breede laagvlakte, welke Ajaccio van de kampplaats der bandieten scheidde, en hij daalde terzijde van den straatweg, in een weiland, op geen honderd passen van de eerste huizen der kleine stad,

die reeds van verre te herkennen was aan de lichten der lantaarns.

Charly steeg alleen uit, hielp Ellen Keystone, om op haar beurt de machine te verlaten, en bood haar den arm om haar een eindweegs te vergezellen, tot zij het stadje bereikt zou hebben.

Maar alvorens te vertrekken, hernam de jonge vrouw, zich tot Raffles wendend:

— En gij mijnheer — wat wilt gij thans gaan ondernemen tegen die gevaarlijke bende?

— Ik ga Romanetti de juweelen en het geld weder ontnemen, Madame, dat hij gisteren gestolen heeft!

— En denkt gij daarin waarlijk te kunnen slagen mijnheer? riep Ellen Keystone op een toon van ongeloof uit.

— Dat hoop ik tenminste!

— En gij denkt dus de bestolenen weder in het bezit van hun eigendommen te kunnen stellen? hernam de jonge vrouw op levendigen toon.

— Pardon Madame — dat heb ik niet gezegd! antwoordde Raffles koeltjes. Ik zeide dat ik hem het gestolene zou ontnemen — ik heb echter volstrekt niet beweerd, dat ik het vervolgens aan de benadeelden zou teruggeven! Maar — wie weet, maak ik wel eenige kleine uitzonderingen! Charly wees nu zoo goed, Madame te begeleiden, en keer zoo spoedig mogelijk terug.

Hij had zich half opgericht in den stuurstoel, maakte een buiging voor Ellen Keystone en scheen het gesprek als geëindigd te beschouwen.

En zoo verbaasd was de jonge vrouw, dat zij pas een honderdtal meters verder, toen de grens van de stad bereikt was, de vraag tot Charly richtte:

— Dat is zeker maar een grapje van uw vriend, mijnheer?

— Ik vrees van niet, Madame! antwoordde Charly met een flauw glimlachje. Met dergelijke zaken maakt hij nooit grapjes! Maar hier moet ik u tot mijn spijt verlaten — ik zie daarginds reeds voorbijgangers, die u zeker gaarne den weg zullen wijzen naar het ziekenhuis, waar uw man verpleegd wordt!

En voor Ellen nog iets had kunnen zeggen, had Charly Brand met een hoffelijke buiging afscheid van haar genomen.

Een oogenblik later besteed hij de machine weder, en aanstonds steeg de „Duivel der Lucht” op, en aanvaardde den terugtocht.

Drie minuten later daalde zij weder op de hoogvlakte, waar Henderson met behulp van de drie electriche zaklantaarns een driehoekig landingsterrein had afgebakend, zoodat de landing zonder eenig gevaar kon plaats vinden.

Het was omstreeks elf uur in den avond toen een der wachtposten van het kamp opsprong, en op zachten maar dreigenden toon de vraag stelde:

— Wie daar?

De vraag was gericht tot een donkere gedaante, die zich zoeven vertoond had aan het begin van de open plek, welke aan de bewaking van den schildwacht was toevertrouwd.

— Ik ben het, Garcia! klonk het op schorren toon gegeven antwoord.

— Ben jij het? zeide de schildwacht verbaasd. Dio santo, wat zie je er uit!

Inderdaad, het hoofd van den man die daar naderde was omzwachteld, en zijn eene arm zat eveneens in een verband gepakt.

— Wat is er toch met je gebeurd, man? herhaalde de schildwacht verbaasd. Waar kom je vandaan?

— Regelrecht uit de hel, geloof ik! antwoordde Garcia op woesten toon. Ik heb dien vervloekten Farrucio daareven zijn bekomst gegeven — en het kwam hem toe, dubbel en dwars! Je hebt zelf gezien hoe hij mij vanmiddag bij het spel heeft neergeslagen — en ik wilde het blanke duifje hebben, dat hij had weten te ontvoeren! En luister nu! Ik sloop hem na, en ik zag dat hij een rotshol binnenging, waar hij die Engelsche gevangen hield. En — ik heb hem neergestoken!

— Dat kon je opbreken, Garcia! zeide de schildwacht verschrikt. Weet je dan niet dat Farrucio goed stond aangeschreven bij den chef?

— De chef heeft ons nooit belet, een vendetta te voltrekken! gromde Garcia. Maar laat mij eerst uitvertellen! Ik dacht dat ik nu gemakkelijk spel had met die mooie Signorina, maar juist toen ik... een gesprek met haar wilde beginnen, werd ik overvallen door een reusachtig gebouwde man — ik tuimelde tegen den muur, en toen verloor ik mijn bewustzijn!

— Wat zeg je daar! hernam de schildwacht ontzet. Maar dat moet je aanstonds aan den chef gaan vertellen!

— Dat ben ik ook van plan — als ik maar wist waar hij zich op het oogenblik bevond!

— Waar zou hij zich anders bevinden dan in zijn tent in het kamp, ezel! riep de ander uit.

— Breng mij dan bij hem! verzocht Garcia. Ze schijnen mij te hebben verbonden, maar ik voel me flauw en slap door het bloedverlies, en ik weet niet of ik niet onderweg zou neervallen — en het is toch noodzakelijk dat de chef weet dat er gevaar dreigt!

De schildwacht scheen een oogenblik te aarzelen, maar toen greep hij zijn geweer, nam Garcia, die van zwakte op zijn beenen wankelde, onder den arm, en liep zoo snel mogelijk met hem voort, terwijl hij zijn schreden zooveel mogelijk dempte.

Het kamp bleek zich niet meer op dezelfde plek te bevinden als dien middag, maar te zijn verplaatst in de richting van een der wegen, die uit de vallei naar het gebergte voerde.

De kampvuren waren reeds gedoofd, en de bandieten schenen allen te slapen.

Een half uur verstreek.

Toen werd er door een gedempte stem opnieuw gevraagd:

— Wie daar? Wat wilt gij?

Ditmaal was de vraag gesteld door een bandiet, die de wacht hield voor de groote tent, welke Romanetti tot verblijf strekte.

De schildwacht had een lantaarn opgenomen, die naast de tent stond, hield haar even ter hoogte van het gelaat van Garcia, en riep toen uit:

— Voor den duivel, man — ben je van een rots gevallen? Wat is er? Wat wil je hier?

Romanetti scheen wel een zeer lichten slaap te hebben, want op hetzelfde oogenblik werd de lap terzijde geslagen, welke den ingang van de tent afsloot, en de hoofdman, bijna geheel gekleed, op zijn kaplaarzen en zijn wambuis na, vertoonde zich.

— Wat is er te doen? vroeg hij op gedempten toon.

— Hier is Garcia, chef, die er uitziet alsof alle beenderen in hem gebroken zijn! antwoordde de bandiet, die op schildwacht had gestaan. En Pietro is bij hem.

— Er is iets ernstigs gebeurd, chef, hier niet ver vandaan, zeide Pietro, die Garcia nog altijd ondersteunde, en hij wil het u dadelijk mededeelen — ik geloof dat er gevaar dreigt!

Romanetti fronste de wenkbrauwen, en wenkte toen Garcia, om de tent binnen te treden.

Daarop wendde hij zich tot Pietro en zeide:

— Ga weer op je post! Weet je niet dat het bevel luidt, dat je dien in geen geval moogt verlaten?

— Dat weet ik, Chef, antwoordde de schildwacht bedremmeld, maar Garcia kon alleen niet loopen, en ik meen werkelijk dat er gevaar dreigt!

— Het is goed! hernam het bendevoofd kortaf. Volg mij Garcia!

Hij trad de tent binnen, en de zwaargewonde bandiet volgde hem.

De schreden van Pietro verwijderden zich, en de schildwacht voor de tent hernam zijn eentonige wandeling.

Het inwendige van de tent werd verlicht door een tamelijk helder brandende lantaarn, die was opgehangen aan een haak in het midden van een der stevige tentstokken.

Er stond een eenvoudig ijzeren veldbed, een klein tafeltje, een gemakkelijke rieten stoel, en in een hoek, nauwelijks te onderscheiden stond een fraai bewerkte, eikenhouten kist — blijkbaar de bewaarplaats van gestolen kostbaarheden en geld.

Romanetti had zich languit op den gemakkelijken stoel geworpen, en keek Garcia een oogenblik van onder zijn gefronste wenkbrauwen aan.

Toen nam hij een sigaret uit een doosje, dat op de tafel onder het bereik van zijn hand stond, stak haar aan, en zeide op korten toon:

— Vertel nu! Wat bazelt Pietro van gevaar? Van welken aard is dat? Staat het in verband met de komst van die drie vervloekte Engelsen?

Garcia knikte, en zeide toen:

— Dat moet ik wel vreezen, Chef!

— Heb je hen soms ontmoet? Heeft er een strijd plaats gehad?

— Een strijd kan men het bijna niet noemen, Chef — ik werd onmiddellijk machteloos gemaakt, en door een boom van een kerel tegen de rots gesmakt, zoodat ik buiten kennis raakte!

— Waar geschiedde dat?

— In een rotshol — eenige kilometers hier vandaan, Chef!

— Mag ik je verzoeken, mij nu een aaneengeschakeld verhaal te geven van wat je eigenlijk is overkomen? hernam Romanetti op ruwen toon. Ik denk toch niet dat je het gewaagd zult hebben, mij voor een bagatel uit mijn slaap te wekken? Ik zou je aanraden...

Maar eensklaps hield hij op.

Zijn scherp oor had het gerucht opgevangen van een korte worsteling in de onmiddellijke nabijheid van de tent, gevolgd door den doffen val van een lichaam.

Het duurde slechts een seconde, en toen was alles weder stil.

De voetstappen van den schildwacht hadden opgehouden.

Romanetti was met een sprong als van een tijger bij den ingang van de tent, en sloeg het doek terug.

Op hetzelfde oogenblik slaakte hij een onderdrukt kreet van woede, en zijn rechterhand tastte bliksemsnel naar de kolf van zijn revolver, die op zijn heup hing.

Maar zijn hand tastte slechts in een leegen holster!

Hij wende zich om — en keek in den loop van een revolver, welke Garcia hem voor den neus hield.

— Geen stap, en vooral geen geluid, want ik zou niet aarzelen, met een kogel uit dit wapen een einde te maken aan je misdadig leven, mijnheer Romanetti! zeide een zachte, maar dreigende stem.

— Wie ben je? kwam het sissend over de lippen van den bandiet, uit wiens gelaat al het bloed scheen te zijn weggeweken, en wiens oogen van woesten haat fonkelden.

— Ik ben John Raffles! gaf de gewaande bandiet ten antwoord, en met een bliksemsnelle beweging van de linkerhand rukte hij het verband van zijn hoofd, dat zijn gelaat voor de helft bedekte. En nu vlug de sleutel! Wat — aarzelt gij nog? Wel, dan zult gij het aan u zelf te wijten hebben, als gij nog meer verliest dan gij dacht!

Raffles liet een eigenaardig sissend geluid hooren, en onmiddellijk trad Henderson binnen, die zooeven den schildwacht op behendige wijze overmand had.

— Neem die kist daar eens op, James! beval Raffles op korten toon.

Zonder een oogenblik te verliezen trad de reus op de kist toe, terwijl Raffles zijn blikken maar ook zijn revolver onafgebroken gevestigd hield op het hoofd van Romanetti, die zich van woeste drift en machteloze wraakzucht de lippen ten bloede beet.

Hij lichtte de kist van den grond, en tilde haar op zijn machtige schouders.

— Is ze zwaar? vroeg Raffles, terwijl Henderson achter hem om naar den ingang van de tent schreed.

— Tamelijk Mylord! antwoordde de reus.

— Zooveel te beter! hernam Raffles glimlachend.

Reeds had Henderson de tent verlaten, en hij verwijderde zich met snelle schreden.

Raffles wendde zich tot den bandiet, en zeide rustig:

— Gij ziet nu mijnheer Romanetti, dat het niet steeds voordeelig is, kennis te maken met John Raffles! En gij zult natuurlijk ook wel begrepen hebben, dat ik dezelfde ben, als de man die u hedenmiddag bezocht! Wat Farrucio betreft — hij is dood, en gij zult zijn lijk met den dolk van Garcia tusschen de schouderbladeren in een berghol vinden, ongeveer drie kilometer hier vandaan! Daar bevindt ook de echte Garcia zich nog, tamelijk ernstig gewond, — maar wij hebben hem zoo goed mogelijk verbonden! Wat de Engelsche dame betreft — zij is inderdaad ont-

vlucht, en niet slechts in naam — zooals hedenmiddag.

Weder liet Raffles denzelfden sissenden klank hooren, en Charly trad binnen, die Romanetti met enkele handgrepen stevig boeide, en hem tamelijk onzacht een prop in den mond duwde.

En zoo vonden hem een paar uren later zijn volgelingen!

Raffles haastte zich echter met den buit, die onder meer alles bleek te bevatten, wat er den dag te voren aan de touristen ontstolen was, naar zijn vliegmaschine, en steeg op, zonder dat de bandieten er ook maar het minste begrip van hadden waar de stoutmoedige avonturier gebleven kon zijn.

De ingenieur Keystone kreeg een paar dagen later op geheimzinnige wijze alles terug wat men hem ontstolen had — Raffles had een nauwkeurig onderzoek ingesteld naar hetgeen Romanetti hem had afgenomen.

Eenige andere onbemiddelde touristen kregen eveneens het hun ontroofde terug — maar van de rijken hield Raffles alles tot den laatsten dollar, het laatste twintigfrancsstuk, de laatste lire!

De volgendē aflevering (No. 425) bevat:

De Schat van Pinaki.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHE TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT UITSLUITEND
GEMAAKT ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885